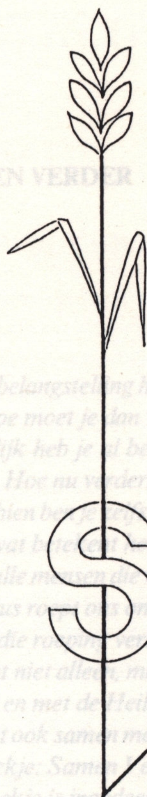

samen verder

Chr. Eijer - P.J. Lalleman - H.G. de Winkel

samen verder

Door:
Chr. Eijer
P.J. Lalleman
H.G. de Winkel

Illustraties: P. Kos

Uitgave van ECU, de Evangelisatie Commissie der Unie van Baptisten Gemeenten in Nederland.
Gedrukt in 1990.

Druk: Drukkerij Hans voor de Poort, Oosterbeek.

SAMEN VERDER

Als je belangstelling hebt voor het geloof in Jezus Christus, maar je weet er nog niet zoveel van, hoe moet je dan verder? Wat betekent dat geloof?

Mogelijk heb je al besloten om Jezus te volgen. Je hoort over dopen en bij de gemeente horen. Hoe nu verder?

Misschien ben je zelfs al gedoopt en lid van de gemeente geworden. Maar wat is die gemeente en wat betekent het Jezus te volgen? Hoe nu verder?

Voor alle mensen die vragen 'hoe nu verder?' is dit boekje geschreven. Want de Here Jezus Christus roept ons om zijn discipelen te zijn, zijn leerlingen.

Als je die roeping verstaat ga je op weg. De weg van het nieuwe leven.

Je gaat niet alleen, maar samen met Jezus als je Heer. En daarom ook samen met God, de Vader en met de Heilige Geest.

Je gaat ook samen met de andere kinderen van God, die de gemeente vormen. Daarom heet dit boekje: Samen Verder.

Dit boekje is ingedeeld in vier hoofddelen:

Wie is God?
Vrede met God
De gemeente
Gezond leven groeit

Dit boekje wil je helpen als kind van God te leren leven. En om de schat die je gevonden hebt met anderen te delen.

Dus... haak in. Dan gaan we samen verder!

WIE IS GOD?

Hoofdstuk 1

IS GOD DE VADER VAN ALLE MENSEN?

Het is goed, te beginnen met na te denken over God. Als we het over God hebben, over wie hebben we het dan? Mensen zeggen wel eens: 'Je moet niet zo'n punt maken van al die kerken en godsdiensten. We geloven per slot van rekening allemaal in dezelfde God'. Is dat zo? Als we kijken naar de wereldgodsdiensten, dan is dit moeilijk vol te houden. Het Hindoeïsme bijvoorbeeld kent een menigte goden. Er zijn ook mensen, die de natuur 'god' noemen. En ik hoorde eens een pater in de huwelijksmis tegen het bruidspaar zeggen: 'Jullie moeten maar proberen, een beetje god voor elkaar te zijn'.

WIE IS GOD?

Als we zoeken naar een antwoord op de vraag: wie is God? moeten we in de Bijbel gaan lezen. De Bijbel is het boek, waarin ons verteld wordt, wie Hij is. Er staat ontzaglijk veel over God in de Bijbel. Daarom moeten we ons beperken tot enkele hoofdzaken.

GOD IS DE SCHEPPER

Om te beginnen: God is de Schepper van de hemel en de aarde. Op de eerste bladzijden van de Bijbel wordt hierover uitvoerig verteld. In Genesis 1 en 2 gaat het over de scheppende kracht van Gods woord: Hij sprak en het was er. Het hoogtepunt van zijn schepping was de mens, die Hij schiep 'naar zijn beeld en gelijkenis'. In Psalm 8 getuigt de Psalmist: 'Gij hebt hem bijna goddelijk gemaakt en hem met heerlijkheid en luister gekroond'. Daarom wordt de mens ook wel de kroon van Gods schepping genoemd.

GOD IS ÉÉN

Verder: God is één! In het Oude Testament kunnen we veel over het volk Israël lezen. God verkoos zich een volk met de bedoeling, dat dit volk voluit zou leven naar zijn bedoelingen. Zó zou dit volk een levend getuigenis kunnen zijn voor de andere volkeren. Zó zou dit levende getuigenis een heenwijzing moeten zijn naar die ene God, de God van hemel en aarde, de Schepper van alle dingen. Dit oude volk heeft vanaf het begin van haar bestaan beleden: De Here, onze God is één: 'Hoor Israël: de HERE is onze God; de HERE is één!' (Deuteronomium 6:4). Het is een van de oudste belijdenissen van het volk Israël. In deze belijdenis maakte Israël duidelijk, dat het geen waarde hechtte aan de goden, die door de omringende volkeren werden vereerd en aanbeden. Het waren afgoden. De geschiedenis van het volk wordt onder andere gekenmerkt door de steeds terugkerende strijd tegen de afgoden-dienst.

DE GOD VAN HET VERBOND

Deze God is ook de God van het verbond. God sloot met het volk Israël een verbond. Als het volk zich zou houden aan de afspraken, die met name zijn neergelegd in de 'Tien Geboden' (Exodus 20:1-17), dan zou Hij hun tot een God zijn en het zou hun wèlgaan. Dat verbond heeft geen stand kunnen houden. Keer op keer werd het door het volk geschonden, met name door afgodendienst en kwalijke levenspraktijken. In de geschiedenis van het volk Israël kun je zien, hoe de mens faalt, als het gaat om zijn bestemming, namelijk beelddrager van God te zijn. En tegelijkertijd kun je in die geschiedenis ontdekken, hoe trouw God is! Daarom is God, de Schepper, de God van het verbond. Hij is ook de God van het nieuwe verbond, dat er gekomen is, omdat Jezus Christus in de wereld kwam. Je kunt zeggen, dat in Jezus' leven, sterven en verrijzenis, alles wat God bedoeld had met mens en wereld, samenvloeit.

GOD IS LIEFDE

God is ook de God van liefde. Tegen het volk Israël zei Hij: 'Ja, ik heb u liefgehad met eeuwige liefde...' (Jeremia 31:3). En in het Nieuwe Testament kunnen we zien, dat God verkondigd wordt als de God, wiens wezen liefde is. God is liefde, lezen we in 1 Johannes 4:16b. Een van de mooiste woorden in verband met Gods liefde vinden we in Johannes 3:16: 'Want alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een ieder die in Hem gelooft, niet verloren ga, maar eeuwig leven hebbe'. De liefde van God is tenslotte zichtbaar geworden in het leven en sterven van Jezus Christus. Lees bijvoorbeeld Romeinen 5:8.

GOD IS RECHTVAARDIG

Er is echter nog een ander punt. God is niet alleen een God van liefde, Hij is ook een rechtvaardige God: 'een God van trouw, zonder onrecht, rechtvaardig en waarachtig is Hij' (Deuteronomium 32:4). En Gods rechtvaardigheid heeft zeker ook te maken met de houding van de mensen naar Hem en zijn geboden toe. Omdat Hij rechtvaardig is, kan Hij de zonde niet door de vingers zien. Hij kan de zondaar, de schuldige zeker niet voor onschuldig houden (Exodus 34:7). Daarom moesten binnen de verhouding die bestond tussen God en Israël voortdurend offers gebracht worden. God kon als de rechtvaardige God de verbondsschendingen niet over zijn kant laten gaan. En zoals dat met de liefde van God het geval was, zo is ook de rechtvaardigheid van God zichtbaar geworden in het leven en sterven van Jezus Christus. De profeet Jesaja had reeds eeuwen tevoren over de rechtvaardige God geprofeteerd: 'maar de HERE heeft ons aller ongerechtigheid op hem doen neerkomen' (Jesaja 53:6). We kunnen het ook zo zeggen: alle zonde en schuld van de mensen is op Christus neergekomen. Paulus zegt: 'Hem (Christus) die geen zonde gekend heeft, heeft Hij (God) tot zonde gemaakt' (2 Corinthiërs 5:21).

'Ik ben die Ik ben'.
Met deze naam maakte God
zich bekend aan Israël.
Exodus 3:14

GOD IS VADER

Kunnen we nu zeggen dat God de Vader is van alle mensen? Johannes geeft hierop een ondubbelzinnig antwoord, als hij over Jezus zegt: 'Doch allen, die Hem aangenomen hebben, hun heeft Hij macht gegeven om kinderen Gods te worden, hun die in zijn naam geloven' (Johannes 1:12). We kunnen God onze Vader noemen, wanneer we in Christus geloven. God is dus niet 'automatisch' Vader van alle mensen. Hij zou het graag willen, maar God geeft mensen de ruimte, om zelf hun houding tegenover Hem te bepalen. En die houding heeft alles te maken met het geloof in Christus. Wie in Christus gelooft, mag zich een kind van God noemen. Wèl kunnen we zeggen, dat God de Schepper is van alle mensen, of ze het nu geloven of niet. Met het vaderschap van God ligt het anders. Vader is Hij van hen, die Hem als zodanig aanroepen: 'Abba, Vader, U alleen, U behoor ik toe'.

GESPREKSVRAGEN

1 Waarom zou God de mensen niet zo gemaakt hebben, dat ze niet anders kunnen, dan naar Zijn bedoelingen leven?

2 Als het gaat om de vraag wie God is, kunnen we dan niet gewoon te rade gaan bij Zijn wondermooie schepping?

3 Als we zeggen dat God liefde is, wordt dit dan niet weersproken door de werkelijkheid, waarin we leven?

4 Als mensen door eigen schuld in de narigheid komen of zelfs omkomen, kun je dan zeggen dat dit Gods rechtvaardige straf is over hun zondige levenswijze? Hoe moet je dit bekijken?

Hoofdstuk 2

JEZUS CHRISTUS

Wanneer we over God spreken, zoals we dat in de vorige les gedaan hebben, moeten we ook nadenken over Jezus Christus. Als we over God spreken, hebben we het ook over Jezus en als we over Jezus spreken, hebben we het ook over God. Dat duidt op een verbondenheid. En die is er ook!

DE NAMEN

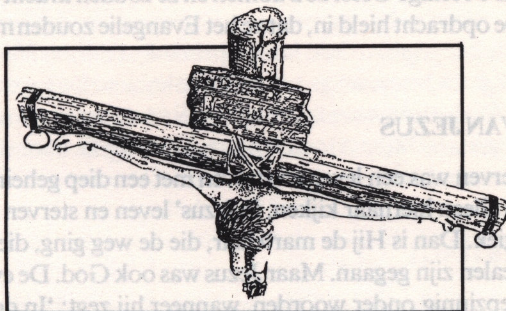
Dat blijkt reeds uit de naam Jezus. Die naam betekent 'de HERE is redding'. De naam Jezus was in de tijd, dat Jezus hier op aarde was, overigens een algemeen gangbare naam. Veel mannen en jongens heetten Jezus. Alleen al in zijn naam is Jezus heel dicht bij de mensen gekomen. De naam drukt uit, dat God iets met de mensen voorheeft. Hij wil hen redden. De andere naam - Christus dus - wil iets anders duidelijk maken. Christus betekent Gezalfde. Het is (evenals Jezus) een grieks woord dat hetzelfde betekent als het hebreeuwse woord Messias. Jezus Christus werd door God gezalfd, aangewezen, om de Messias te zijn. In Israël werden profeten, priesters en koningen door God aangewezen voor hun taak en als teken daarvan werden ze gezalfd met olie. Van Jezus wordt in Handelingen 10:38 gezegd dat Hij gezalfd werd met de Heilige Geest en met kracht.

Nu had het joodse volk heel specifieke gedachten over de Messias. De Messias die zou komen zou een 'krachtfiguur' zijn. Hij zou de Joden verlossen van overheersende machten en onderdrukking en Hij zou de oude natie in ere herstellen. Toen de Joden met Jezus gekonfronteerd werden, bracht hen dit in verwarring. Was deze de Messias die komen zou? Zelfs Johannes de Doper, die de komst van Jezus had aangekondigd, wist het op een gegeven moment ook niet meer. Hij liet, toen hij in de gevangenis zat, aan Jezus vragen: 'Zijt gij het die komen zou of hebben we een ander te verwachten?' (Lucas 7:19). Uit het antwoord dat Jezus aan Johannes laat overbrengen, blijkt dat Hij inderdaad de van God gezondene is. De profetieën over Hem zijn in vervulling gegaan! Lees Jesaja 61:1 en 2.

JEZUS' LEVEN

Over Jezus' leven kunnen we heel veel lezen in de evangeliën. Mattheüs, Marcus, Lucas en Johannes vertellen, elk op hun wijze, wie Jezus is. Alle vier geven, geleid door de Heilige Geest, hun visie op het leven van Jezus. Zo vormen de evangeliën een even boeiend als aangrijpend mozaïek over Jezus, die de Christus is. Wat hieruit oplicht is, om te beginnen, dat Hij mens was, zoals de andere mensen. Als mens leefde en werkte

Hij onder de mensen. Als alle andere mensen at en dronk Hij, kende Hij vermoeidheid, kon Hij verdriet hebben en beleefde Hij intense vreugde. Ook wist Hij van strijd en angst. Jezus is wel eens al te eenzijdig voorgesteld als 'de lieve Jezus'. Zijn hart was inderdaad vol liefde en mededogen, maar Hij kon ook boos zijn en mensen geducht de les lezen. En verder was Jezus een rabbi, een joodse leraar, zoals er in die tijd meer rabbi's waren. Net als andere rabbi's had ook Jezus een groep leerlingen om zich heen verzameld. Toch was Jezus volstrekt anders. Hij verkondigde het evangelie en leerde de mensen op een geheel andere en nieuwe manier. Geen wonder dat heel veel mensen naar Hem kwamen luisteren. Jezus verkondigde het Koninkrijk van God dat in Hem gekomen was. Hij riep de mensen op, zich te bekeren en in Hem te geloven. Hij onderstreepte zijn boodschap met duidelijk zichtbare wonderen en tekenen. Hij genas zieken. Hij bevrijdde mensen van boze, satanische machten. Hij wekte zelfs doden weer tot leven. En toch begrepen velen niet, waar het feitelijk om ging. Jezus werd, in weerwil van ongehoorde dingen die gebeurden, meer en meer een omstreden figuur. De geestelijke leiders van het joodse volk hadden tenslotte maar één wens: weg met Hem!

...wij prediken een gekruisigde Christus...
1 Corinthiërs 1:23

JEZUS' STERVEN

De evangeliën wijden vele hoofdstukken aan de aangrijpende afloop van Jezus' leven. Voor de geestelijke leiders van het volk stond het op een gegeven moment vast: Jezus moest uit de weg geruimd worden. Hij was een gevaar voor het volk en Hij deed uiterst godslasterlijke uitspraken, vonden ze. Zo vergaf Jezus mensen hun zonden. Dat was naar de mening van de joodse leiders ongehoord. Gód alleen kon zonden vergeven (zie b.v. Marcus 2:7). En zo werd Jezus, verraden door een van zijn naaste volgelingen, voor het joodse Paasfeest gearresteerd. Er volgde een uiterst oneerlijk proces voor de

Joodse Raad, waarvan de afloop reeds bij voorbaat vaststond. Jezus moest ter dood veroordeeld worden. De joodse leiders konden evenwel niet om de romeinse bezettende macht heen. Daarom moest Jezus uiteindelijk ter dood veroordeeld worden door de romeinse stadhouder Pilatus. Deze stadhouder veroordeelde Jezus tot de kruisdood.
Het was een vreselijke executie. Golgotha was de plaats van de terechtstelling. Als een misdadiger werd Jezus, samen met twee moordenaars, gekruisigd. In de daarop volgende uren gebeurden ongehoorde dingen. Zo werd het op een gegeven moment volslagen donker. In die duisternis beleefde Jezus een intense Godverlaten heid. Toen stierf Hij. Vrienden zorgden er voor dat Hij op waardige wijze begraven werd. Zijn lichaam kwam in een nieuw graf te liggen. De Joden waren bevreesd voor de mogelijkheid dat Jezus' volgelingen Zijn lichaam wel eens konden stelen, om daarna te kunnen vertellen dat Hij was opgestaan. Daarom lieten zij het graf door romeinse soldaten bewaken. Toen gebeurde het wonder, het volstrekt nieuwe: Jezus werd door God opgewekt. En de Opgestane vertoonde zich levend aan zijn discipelen en vele anderen. Toen Hij ten hemel voer, gaf Hij zijn discipelen een belofte en een opdracht. De Heilige Geest zou komen en ze zouden kracht ontvangen om zijn getuigen te zijn. De opdracht hield in, dat ze het Evangelie zouden moeten brengen aan alle volken.

HET GEHEIM VAN JEZUS

Jezus' leven en sterven was een leven en sterven met een diep geheim. Jezus was mens, maar wanneer we alleen hiernaar kijken, is Jezus' leven en sterven voor ons niet meer dan een brok tragiek. Dan is Hij de martelaar, die de weg ging, die reeds zovelen met hooggestemde idealen zijn gegaan. Maar Jezus was ook God. De evangelist Johannes brengt dit heel diepzinnig onder woorden, wanneer hij zegt: 'In den beginne was het Woord en het Woord was bij God en het Woord was God'. Johannes zegt ook: 'En het Woord is vlees geworden en het heeft onder ons gewoond' (zie Johannes 1:1 en 14). In deze beide uitspraken zien we het geheim van Jezus Christus. Johannes bedoelt met 'Woord' niemand minder dan Jezus. Jezus was God en zo werd Hij mens. Zijn aardse leven duurde ongeveer 33 jaar. Toen ging Hij terug naar de heerlijkheid van God. Maar in die korte tijd deed Hij wat God nodig achtte voor de redding van de wereld. Jezus was gekomen, om als de Zoon van God te lijden en te sterven voor de zonden en de schuld van de wereld. Toen Hij stierf, riep Hij veelzeggend: 'tetelesthai' en dat betekent 'Het is volbracht'. Het griekse woord tetelesthai werd dikwijls gebruikt in verband met het afhandelen van een handelstransaktie. Wanneer de nota betaald was, schreef de schuldeiser 'tetelesthai' op de nota. Hiermee was de schuld voldaan. Zo heeft Jezus, door te sterven, de schuld van de mensen voor God vereffend. Dat is van Gods kant bevestigd, doordat God zijn Zoon opwekte uit de dood. Door het geloof in Jezus Christus mogen we in een nieuwe verhouding tot God komen te staan. En dat nieuwe

gaat verder, dan dat onze schuld is betaald. Het nieuwe heeft ook met onze dood te maken. Ons sterven mag door Jezus' sterven èn verrijzenis een opstaan in Gods heerlijkheid zijn. Dat is onvoorstelbaar. Voor ons verstand is dit te machtig. Daarom is de enige toegang tot dit onvoorstelbare het geloof, het geloof in Jezus Christus, God en mens.

GESPREKSVRAGEN

1 Deelt eens met elkaar, welke gebeurtenissen in Jezus' leven je het meest aanspreken en probeer ook onder woorden te brengen waarom.

2 Waarom is Jezus' sterven uniek?

3 Waarom móest Jezus sterven?

4 Wat is de betekenis van Jezus' opstanding?

Hoofdstuk 3

DE HEILIGE GEEST

Het is niet mogelijk over God te spreken, zonder ook de Heilige Geest te noemen. En de Heilige Geest 'noemen' moet meer zijn, dan Hem even terloops te sprake brengen! Vandaar dat we deze hele les wijden aan het werk van de Heilige Geest.

HET PINKSTERFEEST

Als we het over de Heilige Geest hebben, denken we haast als vanzelf aan het Pinksterfeest. Hierover wordt ons verteld in Handelingen 2. Nadat Jezus ten hemel is gevaren, gebeurt er iets heel wonderlijks in Jeruzalem. Dan wordt namelijk de Geest uitgestort op de discipelen van de Heer en op hen die met hen zijn. Het gevolg is, dat de apostelen in vuur en vlam staan en met grote overtuigingskracht de mensen vertellen wat er feitelijk met Jezus is gebeurd: Hij is gekruisigd, maar God heeft Hem opgewekt! Petrus, een van de apostelen, vertelt er bij, dat met deze uitgieting van de Geest een eeuwenoude profetie in vervulling is gegaan. God heeft zijn belofte (zie ook Handelingen 1:4) waar gemaakt. De Heilige Geest is met grote kracht gekomen. De gevolgen hiervan blijven niet uit. Op diezelfde gedenkwaardige dag komen duizenden mensen tot geloof in de gekruisigde en opgestane Heer. Sindsdien is het Evangelie door de wereld gegaan en hebben miljoenen mensen Christus leren kennen.

DE GEEST OVERTUIGT

Het eerste werk van de Geest is dat Hij overtuigt. Door de Heilige Geest kunnen we Christus en daardoor God leren kennen. Christenen kunnen zich nog zo inspannen, anderen het Evangelie te vertellen, de Heilige Geest zal mensen moeten overtuigen 'dat het zo is'. Jezus had hierover voor Zijn sterven en verrijzenis nadrukkelijk met Zijn discipelen gesproken. Jezus zei: 'En als Hij komt, zal Hij de wereld overtuigen van zonde en van gerechtigheid en van oordeel' (zie Johannes 16:8). Als dit in iemands leven gebeurt, zal hij zich bekeren en gebeurt er een wonder: hij wordt opnieuw geboren. Nicodémus was een man die heel veel wist over de God van zijn vaderen en over de wetten van God. Jezus zei tegen hem, dat hij een nieuw mens moest worden en dat dit alleen kon gebeuren, wanneer hij wederom geboren werd door de Geest (zie Johannes 3:1-21). Als dit in een mensenleven gebeurt, zal de Heilige Geest bij hem blijven, ja, zelfs in hem wonen (zie Johannes 14:17). Paulus noemt in 1 Corinthiërs 6:19 ons lichaam een tempel van de Heilige Geest 'die in u woont, die gij van God ontvangen hebt'.

DE TROOSTER

Toen Jezus met Zijn discipelen over het komen van de Geest sprak, noemde Hij de Geest 'de Trooster' (zie Johannes 14:16,25; 15:26; 16:7). Het woord Trooster is een belangwekkend woord. Het is de vertaling van het griekse woord parákletos. Dit woord betekent letterlijk 'er bij geroepen' en het wordt ook vertaald met de woorden advocaat en helper. De Geest wil onze helper zijn. De Geest komt onze zwakheid te hulp, zegt Paulus in Romeinen 8:26 en Paulus voegt er aan toe, dat de Geest voor ons intreedt bij God de Vader: Hij pleit voor ons. Er kunnen momenten zijn, dat we het ten aanzien van ons geloof zwaar te verduren hebben, omdat we ons moeten verantwoorden. We behoeven naar het woord van Jezus hierover niet bezorgd te zijn, want de Heilige Geest zal ons helpen (Marcus 13:11 en Lucas 12:11 en 12). Zo is met de Heilige Geest de Trooster gekomen, die ons wil onderwijzen in Gods bedoelingen met ons leven en die ons verder wil leiden op de weg die God met ons wil gaan. Bovenal wil de Geest ons altijd weer bevestigen in het geweldige feit, dat we kinderen van God zijn: 'Die Geest getuigt met onze geest dat we kinderen Gods zijn' (zie Romeinen 8:16).

DE VRUCHT VAN DE GEEST

Wanneer de Heilige Geest in ons woont, kan dat niet zonder gevolgen blijven. Dan zal ons leven vrucht gaan dragen. Het zal wat gaan opleveren. Ook hierover heeft Jezus voor Zijn sterven en verrijzenis met Zijn discipelen gesproken. In Johannes 15:1-8 gebruikt Jezus het prachtige beeld van de wijnstok en de ranken. Jezus is de wijnstok en wij zijn de ranken. Zó zijn we met Christus verbonden en zó zal ons leven vrucht kunnen dragen. Jezus noemt in dit bijbelgedeelte de Heilige Geest niet en toch moet Hij hierbij de Geest verondersteld hebben. Immers, alleen door de Geest kan ons leven met Christus verbonden zijn. Door de Geest woont Christus in ons. Paulus spreekt in Galaten 5:22 over de 'vrucht van de Geest'. Je kunt die vrucht vergelijken met een prachtig boeket bloemen: liefde, blijdschap, vrede, lankmoedigheid, vriendelijkheid, goedheid, trouw, zachtmoedigheid, zelfbeheersing. Al die prachtige dingen moeten in ons leven één geheel gaan vormen. Is deze vrucht van de Geest iets anders dan de vrucht van de rank aan de wijnstok? Nee, want Paulus laat op Galaten 5:22 de gedachte aan onze verbondenheid met Christus volgen: 'Want wie Christus Jezus toebehoren, hebben het vlees met zijn hartstochten en begeerten gekruisigd' (vers 23). Opmerkelijk is, dat Paulus in het rijtje van Galaten 5:22 de liefde voorop laat gaan. Het is alsof hij wil zeggen, dat hiervan in feite alles afhangt. Als de liefde als vrucht van de Geest niet in ons leven aanwezig is, zullen de andere bloemen van het boeket er ook niet zijn. Maar met de Geest is ook Gods liefde in onze harten uitgestort (Romeinen 5:5).

DE GAVEN VAN DE GEEST

Als we het over de vrucht van de Geest hebben, moeten we ook spreken over de gaven

....en hij zag de Geest Gods nederdalen en als een duif op Hem komen.
Mattheüs 3:16

van de Heilige Geest. Het zijn genadegaven die de Heer geeft, opdat we elkaar beter zouden kunnen dienen. Hierover wordt evenwel gesproken in het hoofdstuk over de Gemeente.

DE KRACHT VAN DE GEEST

Er is nog iets wat we nadrukkelijk moeten noemen in verband met het werk van de Geest. We noemden het al even terloops, toen we het hadden over de hulp die de Geest ons wil schenken, wanneer we ons hebben te verantwoorden inzake ons geloof in Christus. We komen er nog even op terug. In Handelingen 1:8 geeft Jezus aan zijn discipelen een bijzonder belangrijke belofte: 'Gij zult kracht ontvangen, wanneer de Heilige Geest over u komt, en gij zult mijn getuigen zijn....' Christenen zijn geroepen, om getuigen van de Heer te zijn. Het evangelie moet aan de mensen verkondigd worden. De mensen zullen het moeten horen, dat Christus voor hun zonden stierf. De mensen zullen moeten weten, dat ze niet door eigen verdienstelijkheden met God, hun Schepper in het reine kunnen komen. Ze zullen moeten worden opgeroepen tot geloof in de Here Jezus Christus. Dat is geen gemakkelijke opgave. Het is de Grote Opdracht, maar het is een opdracht met een belofte. Wanneer de Heilige Geest in ons woont, zullen we kracht ontvangen, om deze opdracht te vervullen. Die kracht hebben we hard nodig, want er is veel verzet tegen de boodschap van het evangelie. Maar zoals de apostelen van het eerste uur die kracht ervoeren, zo zullen wij dezelfde kracht mogen ervaren, wanneer we Christus' getuigen zijn. Op het getuige-zijn komen we overigens in hoofdstuk 16 nog terug.

GESPREKSVRAGEN

1 Welke 'werkzaamheden' van de Heilige Geest ben je achtereenvolgens in dit hoofdstukje tegen gekomen?

2 Wat betekent het Pinksterfeest voor ons nu?

3 Er zijn christenen die het werk van de Geest in mensen vooral in verband brengen met emotionele ervaringen. Hoe denkt je hierover?

Hoofdstuk 4

VADER, ZOON EN GEEST VERBINDEN ZICH MET ONS

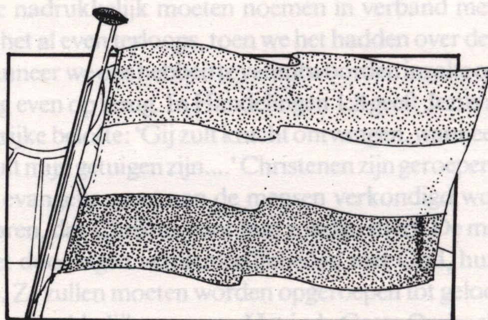
We spraken over God, over Jezus Christus en over de Heilige Geest. Nu willen we nog enkele gedachten wijden aan het verband, de samenhang tussen deze drie. Er is een oud lied in de christelijke kerk, dat als volgt begint:

Ere zij aan God de Vader,
ere zij aan God de Zoon,
eer de Heil'ge Geest, de Trooster,
God, drieënig op de troon!

In deze woorden wordt God geëerd als de Vader, de Zoon en de Heilige Geest. Hiermee wordt tevens uitgedrukt, dat, hoewel er sprake is van drie Personen, het toch gaat om de ene God. In het christelijk geloof wordt beleden, dat God Eén is. Toch openbaart God zich in de Zoon en ook in de Heilige Geest.

ÉÉN BIJ DE SCHEPPING

Het woord Drie-eenheid komt weliswaar niet in de Bijbel voor, maar de werkelijkheid van de Drie-enige God is volop in de Bijbel aanwezig. Je kunt niet over Jezus Christus, de Zoon, spreken, zonder daar God de Vader bij te betrekken. Dat geldt ook voor het spreken over de Heilige Geest. De Geest is niet 'iets aparts'. De Heilige Geest is een Persoon, die, evenals Jezus, de Zoon, alles met God te maken heeft.

Enkele voorbeelden ter verduidelijking. In Genesis 1 wordt verteld over de schepping van de hemel en de aarde. Van de aarde wordt gezegd dat zij 'woest en ledig' was en, zo wordt er aan toegevoegd, 'de Geest Gods zweefde over de wateren'. In het scheppingswerk van God was ook de Geest aanwezig. In zijn brief aan de Colossenzen spreekt Paulus over Christus, die het beeld is van de onzichtbare God. Zo merkt de apostel op: 'want in Hem zijn alle dingen geschapen, die in de hemelen en die op de

aarde zijn, de zichtbare en de onzichtbare, hetzij tronen, hetzij heerschappijen, hetzij overheden, hetzij machten; alle dingen zijn door Hem en tot Hem geschapen' (Colossenzen 1:16). Hier wordt dus gezegd, dat Christus voluit bij het scheppingswerk van God betrokken was.

Nog een voorbeeld, om de eenheid van Vader, Zoon en Heilige Geest te illustreren. In 1 Corinthiërs 12:1-11 spreekt Paulus over de gaven van de Heilige Geest. Deze gaven worden door hem charismata, genadegaven genoemd. Nu is het opmerkelijk, hoe de apostel hierover spreekt in vers 4, 5 en 6. Hij zegt: 'Er is verscheidenheid in genadegaven, maar het is dezelfde Géést; er is verscheidenheid in bedieningen, maar het is dezelfde Hére; er is verscheidenheid in werkingen, maar het is dezelfde Gód, die alles in allen werkt'. Ook met betrekking tot de werkelijkheid van de gaven van de Heilige Geest, spreekt de apostel uit, dat dit geen gaven zijn, die buiten God en Jezus Christus, de Heer, omgaan.

ÉÉN IN DE DOOP

Zo mogen we verbonden zijn met de Vader, de Zoon en de Heilige Geest. Door de Geest mogen we weten, dat we kinderen van God zijn en mogen we God als Vader aanroepen (Romeinen 8:15 en 16). Dit gaat niet buiten Christus om, want als we eerst Christus hebben aangenomen, mogen we kinderen van God worden (zie Johannes 1:12). Jezus gaf de apostelen opdracht, alle volken te maken tot Zijn discipelen en hen te dopen in de naam des Vaders en des Zoons en des Heiligen Geestes (Mattheüs 28:19). Hoewel in Handelingen 2:38 gezegd wordt, dat de mensen zich moeten laten dopen 'op de naam van Jezus Christus', behoeft dit niet strijdig te zijn met het gegeven in het zendingsbevel uit Mattheüs 28. In de doop worden we met Christus begraven en door de majesteit van de Vader opgewekt in het nieuwe leven (Romeinen 6:4). Dit nieuwe leven is een leven door de Geest. In Galaten 5:16 roept Paulus ons op, te wandelen (een woord dat vaak gebruikt wordt in verband met het nieuwe leven) door de Geest.

(Efeziërs 4:1-4)

DRIE EN TOCH ÉÉN

Drie en toch één. Dat is voor ons beperkte bevattingsvermogen moeilijk te verstaan. Je kunt denken aan onze vaderlandse driekleur. Het zijn de drie kleuren, rood, wit en blauw, die de nederlandse vlag 'maken'. Intussen is het één vlag, waar het om gaat. Als je de witte baan er tussenuit zou halen, zou het de nederlandse vlag niet meer zijn. Zo is het ook met de Goddelijke drie-eenheid. Het is Vader, Zoon en Heilige Geest. Als we alleen nog maar over de Heilige Geest spreken, gaat het niet werkelijk meer over God. Wanneer we alleen maar God belijden, komen we op een gegeven moment uit bij 'een god van overal en nergens'. Nog één tekst, die bijzonder sprekend is. We vinden hem in 1 Petrus 1:3 : 'Geloofd zij de God en Vader van onze Here Jezus Christus, die ons naar zijn grote barmhartigheid door de opstanding van Jezus Christus uit de doden heeft

doen wedergeboren worden tot een levende hoop'. Petrus verkondigt hier de God 'van.....', niet zomaar een of ander God, maar de God en Vader van Jezus Christus. En in hetzelfde gedeelte kan Petrus spreken over de Geest van Christus (zie 1 Petrus 1:11).

GESPREKSVRAGEN

1 Kun je voorbeelden noemen van geloofsgemeenschappen/-bewegingen, waarin de gedachte van de drie-eenheid is losgelaten?

2 Waartoe kan het leiden, wanneer we in ons denken over het geloof, alleen nog maar oog hebben voor de Geest?

3 Veel mensen hebben een vermoeden, dat 'er iets moet zijn'. Is dat hetzelfde als geloof in God? Wat zou het verschil zijn?

VREDE MET GOD

Hoofdstuk 5

HOE KRIJG JE VREDE?

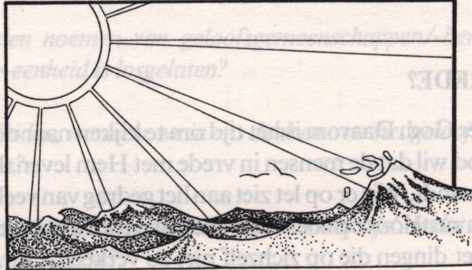
We weten nu iets over God. Daarom is het tijd om te kijken naar de verhouding tussen de mens en God. God wil dat de mensen in vrede met Hem leven. Hij weet dat je echte vrede alleen bij Hem vindt. Wie er op let ziet aan het gedrag van veel mensen dat zij geen vrede hebben. Ze zijn rusteloos op zoek naar iets wat zij zelf niet beseffen. Vaak door erg druk bezig te zijn met dingen die op zichzelf niet zo verkeerd zijn, maar die hun toch geen innerlijke rust geven. Bij anderen merk je de onvrede omdat ze dingen doen die ze niet kunnen verantwoorden. In Jesaja 57:20-21 wordt die rusteloosheid helder beschreven: 'Maar de goddelozen zijn als de zee, zo opgezweept, dat zij niet tot rust kan komen, en wier wateren slijk en modder opwerpen. De goddelozen, zegt mijn God, hebben geen vrede'.

Mensen kunnen ook best tevreden zijn met zichzelf en hun leven. Maar de vraag of ze ook vrede met God hebben wuiven ze weg. Die hebben ze niet nodig, vinden ze. Toch is dat de kernvraag voor ieder mens: Heb je vrede met God? Voor 'vrede' staat in de hebreeuwse gedeelten van de Bijbel, het Oude Testament, 'shalom'. Dit woord houdt meer in dan dat er geen oorlog of ruzie is. Het betekent dat alles op de goede plaats staat. Dat alle verhoudingen in orde zijn en dat ieder krijgt wat hem toekomt. Dat betekent dus in de eerste plaats dat God in ons leven de plaats krijgt die Hem toekomt. Maar dan moet ook alles in ons eigen leven in orde zijn.

GODS WOORD OPENT ONS DE OGEN

Is alles in orde in ons leven? Daar zit voor ieder mens het struikelblok. Er is zoveel niet in orde. Dat beseffen we vaak al terwijl wij nog nooit het evangelie gehoord hebben. Iedereen weet wel dat stelen niet mag, en vernielen ook niet. We gaan het veel scherper aanvoelen als we het Woord van God gaan kennen. Dan pas gaan we ontdekken dat er zóveel mis is met ons leven dat wij niet zo maar voor God kunnen verschijnen. Onze zonden vormen een muur tussen de heilige God en ons hart. De zonden verhinderen ons om met God omgang te kunnen hebben. Ze klagen ons aan. Zonden staan de vrede met God in de weg. Ze belemmeren vaak de vrede met andere mensen. Ze zijn de oorzaak van ons eigen gevoel van onvrede. De zonden zijn ook oorzaak dat wij niet zijn die wij zouden moeten zijn. Dat wij niet leven zoals wij zouden moeten leven. Ze verhinderen ons het doel te bereiken. We missen ons doel. Dat is vooral met betrekking

tot God. Wij zijn bestemd om Hem te dienen, met Hem samen te werken. Wij zijn bedoeld om God lief te hebben en voor eeuwig met Hem te leven. Maar de zonde maakt scheiding. Wij missen ons doel, onze bestemming.

...de zee, zo opgezweept...

ZONDE: DAAD EN OORZAAK

Het is niet moeilijk een lijst te maken van zonden. De 'Tien Geboden' uit Exodus 20:1-17 zouden ons een eind op weg helpen. Misschien zou je kunnen zeggen: Zonden zijn alle woorden en daden waarmee ik God onteer en mijn naaste kwaad aandoe. Of ook: Zonde is ongehoorzaamheid aan God, Titus 3:3. Daarom is zonde ook wetteloosheid, 1 Johannes 3:4. Zonden horen eigenlijk niet bij ons, want ze laten ons ons doel missen. En toch doen we ze. Soms onbewust, vaak ook bewust. Waarom?
Er is een theorie dat de mens eigenlijk goed is. Als hij iets ergs doet, steelt, moordt of zoiets dan is dat alleen een rotte, slechte plek die genezen moet worden. Anderen zeggen dat mensen slecht geworden zijn door een verkeerde opvoeding of door hun slechte omstandigheden. De Here Jezus zegt waar de zonden in werkelijkheid vandaan komen: Marcus 7:21-23. Wat naar buiten zichtbaar wordt aan verkeerd gedrag komt voort uit het hart. In het hart van de mens zit dus de wortel. De zonde. De vruchten die uit die wortel groeien zijn de zonden. De zonde is de macht die ons aanzet tot zondigen, tot ongehoorzaamheid en opstandigheid tegen Gods wil.
Deze macht, de wortel van de zonden, heeft elk mens als deel van zijn natuur meegekregen sinds de ongehoorzaamheid van Adam (Romeinen 5:12). De macht van de zonde ging de mens beheersen toen hij 'als God' wilde zijn, zoals Genesis 3:5 zegt. Daarmee wilde de mens zich zelfstandig, autonoom maken naast God, zelf koning worden en zijn eigen leefregels bepalen. Deze zondemacht wordt soms ook 'de oude mens' of 'het vlees' genoemd. En als er verder niets met ons gebeurt loopt de zonde uit op de dood (Romeinen 6:23).

VERGEVING, VERLOSSING EN VREDE

Wij hebben de Here Jezus Christus leren kennen. Zijn leven, lijden, sterven, opstanding en hemelvaart. Wij kennen niet alleen het verhaal over Hem, maar ook over het 'waarom' daarvan. Hij kwam om ons te verlossen van onze zonden (Mattheüs 1:21). Colossenzen 1:13-14 zegt dat wij verlost zijn uit de macht van de duisternis en overgebracht in het Koninkrijk van Jezus Christus. Wij zijn onder zijn heerschappij gekomen. In Hem hebben we de verlossing, de vergeving van de zonden. Onze verkeerde daden en bedoelingen zijn in de dood van onze Heer meegenomen en vernietigd. Dan verklaart God ons niet meer tot 'zondaar', maar tot 'gerechtvaardigde'. Nu kan Hij omgang met ons hebben.
Hoe zit het dan met de wortel van het kwaad, de zonde in ons? Daar groeien dan toch telkens nog weer nieuwe vruchten aan? Toen de Here Jezus stierf, stierf Hij de dood die onze zondige, oude mens verdiend heeft. Ik mag geloven dat daarmee de zonde, mijn oude mens, het vlees ook meegekruisigd en gestorven is. De Here Jezus stond op tot een nieuw leven. Ik mag geloven dat ik met Hem opgestaan ben. En dat ik niet meer hoef te luisteren naar wat de zonde mij nog wil laten doen. Romeinen 6:11 zegt eigenlijk: Reken jezelf als dood voor de zonde, maar levend voor God in Christus Jezus. Niet meer de zonde is mijn heer en meester, maar Jezus Christus.
Dat loopt dan uit op de vrede. Romeinen 5:1 zegt: 'Wij dan, gerechtvaardigd uit het geloof, hebben vrede met God door onze Here Jezus Christus...'. Jezus Christus is onze vrede. 'Indien wij onze zonden belijden, Hij is getrouw en rechtvaardig, om ons de zonden te vergeven en ons te reinigen van alle ongerechtigheid' (1 Johannes 1:9).

GESPREKSVRAGEN

1 Wat is zonde eigenlijk?

2 De wortel van de zonden heeft een mens meegekregen als aanleg. Ben je er dan wel verantwoordelijk voor? Kun je zeggen: Ik kan er niets aan doen dat ik zo ben?

3 Als onze zonden tòch vergeven zijn, is het dan nog zo erg om te zondigen?

Hoofdstuk 6

WAT IS DAT: BEKERING?

Voor een aantal mensen is 'bekering' een woord om de spot mee te drijven. Voor andere mensen een woord dat niet bij hun leven past, menen ze. Ze zijn toch godsdienstig. Of ze leven zonder aanstoot te geven. Nog weer anderen zien in dat woord een poging je over te halen naar een ander geloof, een andere kerk.
Toch is bekering een bijbels en voluit aktueel woord. De Joden moesten zich bekeren, zeiden Johannes de Doper en de Here Jezus. 'Bekeert u, want het Koninkrijk der hemelen is nabijgekomen' (Mattheüs 3:2 en 4:17). 'Bekeert u en een ieder van u late zich dopen op de naam van Jezus Christus, tot vergeving van uw zonden', zei Petrus tegen de Joden op het pinksterfeest in Jeruzalem (Handelingen 2:38). Ook de heidenen, dat zijn in het bijbelse spraakgebruik alle niet-Joden, moeten zich bekeren. Daarvoor werd de apostel Paulus door de Here Jezus aangesteld. Paulus verteld bij herhaling over zijn bekering. Dat was een diepe ingreep, die zijn leven een totaal andere richting gaf. Zijn joodse naam was Saulus, hij was uit de stam van Benjamin. In de griekse omgeving noemden ze hem Paulus. In Handelingen 26 staat hij als gevangene voor koning Agrippa en vertelt zijn levensloop. Hij was degelijk opgevoed in de joodse godsdienst. Hij hoorde bij de Farizeeën, mensen die heel nauwgezet omgingen met de wetten van God. Hij zag Jezus als vijand van hun geloof. Bestreed zijn volgelingen en probeerde ze door gevangenisstraf en martelingen te dwingen de Here Jezus te verloochenen. Daarvoor ging hij ook naar Damascus in Syrië. Onderweg verscheen de Here Jezus aan hem. Hij waarschuwde Paulus zich niet tegen Hem te verzetten. Lees in Handelingen 26:15-23 wat er verder gebeurde.

UIT DE DUISTERNIS

Paulus heeft aan Joden èn heidenen verkondigd, 'dat zij met berouw zich zouden bekeren' (Handelingen 26:20). Er is wel verschil tussen Joden en heidenen. De Joden wisten van God af. Zij wisten dat Hij de Schepper is van alle dingen. Hij had met Israël een verbond gesloten dat het speciaal zijn volk zou zijn. Daarbij had Hij hun zijn wetten gegeven. Al die kennis hadden de heidenen niet. Zij hadden alleen hun afgoden. Het besef dat er wel een God moest zijn gaven zij vorm door afbeeldingen te maken van goden. Maar die hadden zij met hun eigen fantasie bedacht. Daarmee leefde de heiden in het bijzonder in de duisternis. Hij diende goden die geen goden zijn, maar menselijke bedenksels. Zij leven niet en kunnen niemand helpen.
De Joden kenden de woorden en wetten van God. Velen leefden er echter helemaal niet naar. Daarnaast waren er in Jezus' dagen anderen, die heel precies alle wetten van God - en wat ze er zelf nog bij bedacht hadden - naleefden. Met de bedoeling zó de gunst van God te verdienen.

Al kenden de Joden de woorden en wetten van God, hun hart was niet anders dan dat van de heidenen. Zelfs hun ijver om met hun preciese 'goede werken' God te dienen was meer op hun eigen belang gericht dan op de eer van God. Voor Joden en heidenen is bekering nodig. Geen mens leeft in een niemandsland. Of je leeft onder de macht van de duisternis, òf je leeft in het Koninkrijk van Jezus Christus.
De prediking wie de enige, ware God is en wie Jezus Christus is, opent de ogen, zodat mensen weten dat ze zich moeten bekeren. Zodat zij zich afwenden van de duisternis en zich toewenden naar het licht; zich afkeren van de macht van de satan en zich toewenden naar God. Bekering is noodzakelijk om de vergeving van zonden te ontvangen. Er wordt wel eens verkondigd dat alle mensen met God verzoend zijn door het offer van de Here Jezus. Of ze dat nu weten of geloven of niet maakt niets uit. God is liefde, dus laat Hij niemand verloren gaan, zegt men. 2 Corinthiërs 5:18-21 spreekt van die verzoening. Die is er van Gods kant uit, maar de mens moet wel verzoend wìllen worden. 'Laat u met God verzoenen', zegt vers 20 daarom.
Het is een sombere boodschap dat mensen slaven van de zonde zijn. Het is een stralendblijde boodschap dat God de mensen de mogelijkheid geeft zich te bekeren.

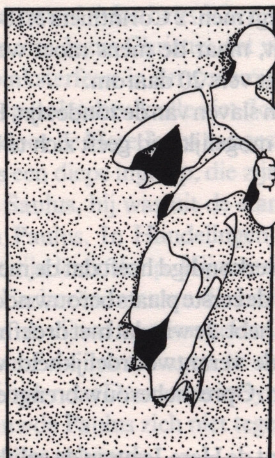
AFWENDEN

In Handelingen 26:20 zegt Paulus dat hij verkondigd heeft dat de mensen 'met berouw zich zouden bekeren'. Voor bekering is in de eerste plaats berouw nodig. Dat is een diep besef dat je het tot nu toe verkeerd gedaan hebt. Je wilt dat met droefheid erkennen voor God. In dat berouw aanvaard je zelf de verantwoordelijkheid voor je daden. Je probeert die niet af te schuiven op anderen. Oprecht berouw brengt een afkeer mee van je daden en je leven tot dan toe.
Een prachtig voorbeeld van berouw tekent de Here Jezus in de gelijkenis van de verloren zoon (Lucas 15:11 en volgende verzen). Als de zoon tot inkeer komt zegt hij in vers 18: 'Ik zal opstaan en naar mijn vader gaan en tot hem zeggen: Vader, ik heb gezondigd tegen de hemel en voor u, ik ben niet meer waard uw zoon te heten...'.
Er moet ook een verlangen zijn naar een ander leven. Wie alleen de schuldvergeving zoekt om daarmee onder de straf uit te komen, maar niet verlangt naar een nieuw leven, heeft geen verdriet over zijn verkeerde leven. Dat is geen oprechte bekering. Bekering is niet een vastberaden poging om als een ander mens te gaan leven. 'Verbeter de wereld, begin bij jezelf' zegt een spreuk. Maar niemand kan zichzelf aan zijn haren uit een put trekken. Zo kan ook niemand zichzelf werkelijk verbeteren.

NAAR GOD TOEWENDEN

Uitermate belangrijk is wat 1 Thessalonicenzen 1:9-10 zegt: 'Want zelf verhalen zij van ons, hoe wij bij u ontvangen zijn en hoe gij u van de afgoden tot God bekeerd hebt, om de levende en waarachtige God te dienen, en uit de hemelen zijn Zoon te verwachten,

die Hij uit de doden opgewekt heeft, Jezus, die ons verlost van de komende toorn'. Die mensen in Thessalonica hadden zich vàn de afgoden afgekeerd, en zich tòt God bekeerd, om de levende en waarachtige God te dienen en de komst van Jezus Christus tegemoet te leven. Bekering betekent daarom vooral: Jezelf tot God keren met de wil en het verlangen om voor Hem te leven. Als een dief berouw krijgt en niet meer steelt, is hij nog niet bekeerd. De dronkaard die de fles afzweert ook niet. Je bent pas bekeerd als je je aan Jezus Christus overgeeft om Hem te gaan gehoorzamen. Als ons leven niet op God betrokken wordt, blijven we in het machtsgebied van de satan, hoe netjes we ook leven. De fatale zonde van de mens is dat hij - 'goed' of 'slecht' - zonder God en zonder Christus wil leven.

zich afkeren van de duisternis,
zich toewenden naar het licht.

BESLISSING NEMEN

Bekering is de grote verandering in je leven. Die wordt ingezet doordat je je bewust wordt dat je vergeving en verlossing nodig hebt. Je wilt gered worden en je bent bereid om je door Jezus te laten redden. Er zijn mensen die dit alles niet als zo'n plotselinge omkeer ervaren. Ze groeien er langzaam naar toe, omdat ze bijvoorbeeld in een gelovig gezin opgroeien. Toch moet er een moment van beslissing komen, waarop je bewust kiest voor de Here Jezus. Het is van groot belang dat ook zelf in een gebed uit te spreken. Het is natuurlijk niet de bedoeling dat je de verlossing alleen maar aanvaardt om 'in de hemel te komen'. Bij de beslissing voor Jezus kies je er ook voor dat Hij Heer en Meester wordt over je leven. Je wordt zijn leerling, zijn discipel. Voor je hele verdere leven, want je raakt nooit uitgeleerd. Dat discipelschap vraagt de bereidheid Hem te gehoorzamen. Hij dwingt je niet, Hij maakt je niet tot slaaf. Je gaat Hem volgen in vrijwillige afhankelijkheid, omdat je Hem van harte gaat liefhebben.

GESPREKSVRAGEN

1 *Kent de ontwikkelde mens van heden nog afgoden?*

2 *Wat denk je bij het woord 'bekering'?*

3 *Wat zou bekering in de weg kunnen staan?*

Hoofdstuk 7

WEDERGEBOORTE

Hierbij lezen: Johannes 3:1-21.

Het evangelie van de Here Jezus Christus roept je op om je te bekeren. Om de beslissing te nemen je zonden te erkennen en te laten vergeven. En om de Here Jezus te gaan volgen. Nu komt bekering niet uit de lucht vallen. Niemand bedenkt uit zichzelf: Kom, ik ga mij eens bekeren.

Eer je tot die beslissing komt is er al veel gebeurd. God heeft tot je gesproken door zijn woord, op welke manier dan ook. Tegelijk was de Heilige Geest met je bezig om je te overtuigen dat je Jezus nodig hebt. Hij drong aan om een beslissing te nemen. Hoe lang is Hij wel bezig geweest om je zover te krijgen? Op het moment dat je je gewonnen geeft en besluit om Jezus te gaan volgen is de Geest klaar met dit gedeelte van zijn taak: Jou tot Jezus leiden. Dan schept de Geest je tot een nieuw mens. Je bent 'wedergeboren'. Wedergeboorte is de bekering van Gods kant af bezien. Het is Gods werk aan de mens.

HET GESPREK MET NICODEMUS

Laten we nog eens kijken in Johannes 3:1-5. Nicodemus is een vooraanstaande Jood. Lid van de hoge Joodse Raad, het Sanhedrin, een geleerd man. Hij wil een gesprek met Jezus, die hij als een 'collega-leraar' ziet. Hij erkent dat de tekenen die Jezus doet duidelijke bewijzen zijn dat Hij door God gezonden is.

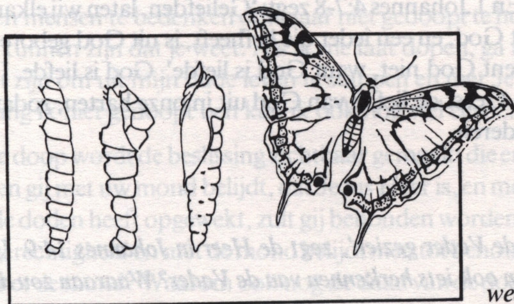
De Heer zegt meteen waar het op staat. 'Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, als iemand niet wederom geboren wordt, kan hij het Koninkrijk Gods niet zien'. Met dat dubbele 'voorwaar, voorwaar', - in het grieks 'amen, amen' -, zegt de Here Jezus: Dit is de absolute waarheid, zó is het, en niet anders. Iemand die niet wedergeboren is, of, zoals het ook vertaald mag worden, van bovenaf geboren is, kan niets van het Koninkrijk Gods begrijpen. Hij staat er buiten. De verbaasde vraag van Nicodemus kunnen we wel een beetje begrijpen: Een mens kan toch maar éénmaal ter wereld komen?

Nogmaals verzekert de Heer in vers 5 plechtig: 'Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u: als iemand niet geboren wordt uit water en Geest, kan hij het Koninkrijk van God niet binnengaan'. Geboren uit water en Geest. Bij water moet Nicodemus gedacht hebben aan de doop. Johannes de Doper en Jezus doopten de mensen, als ze zich wilden bekeren en hun schuld belijden. In de doop namen ze ook de vergeving van de zonden aan. De doop maakte de bekering zichtbaar. Tegelijk moet deze bekering ook het werk zijn van de Heilige Geest. Die moet door middel van Gods woord de mensen innerlijk overtuigd hebben van zonde, en hen aan Jezus verbinden. Zo schept de Geest mensen tot een nieuw mens. Die mens is wedergeboren. Hij begint een ander leven. Bekering en doop op gezag van mensen, zonder innerlijke omkeer en overgave aan de Heer Jezus Christus, is nog geen wedergeboorte!

DOOR HET WOORD VERWEKT

Je bent wederom geboren als je het woord van God gehoord en aangenomen hebt. In 1 Petrus 1:23 staat het zó: '...als wedergeboren, en niet uit vergankelijk, maar uit onvergankelijk zaad, door het levende en blijvende woord van God'. Het woord van God is het zaad waarmee de geboorte uit de hemel verwekt wordt. Dat is een geestelijke geboorte. Als iemand wedergeboren is door het woord en de Geest van God, is hij uit God geboren. En wie uit God geboren is, is een kind van God. Johannes 1:12-13 zegt daarom: 'Doch allen die Hem aangenomen hebben, hun heeft Hij macht gegeven om kinderen Gods te worden, hun, die in zijn naam geloven; die niet uit bloed, noch uit de wil van het vlees, noch uit de wil van een man, doch uit God geboren zijn'.

Dat die wedergeboorte geen werk van mensen is maar van God, zegt Titus 3:4-5: '...Hij heeft, niet om werken der gerechtigheid, die wij zouden gedaan hebben, doch naar zijn ontferming ons gered door het bad der wedergeboorte en der vernieuwing door de Heilige Geest'. Niemand is vanaf zijn geboorte al een wedergeboren mens. Niemand hoort vanaf zijn begin bij het Koninkrijk van God. In Johannes 3:6 zegt de Here Jezus: 'Wat uit het vlees geboren is, is vlees, en wat uit de Geest geboren is, is geest'. Niemand wordt als geestelijke mens, als kind van God geboren. Dat moet voor Nicodemus wel

wedergeboorte tot nieuw leven

onthutsend geweest zijn. Hij was immers een afstammeling van Abraham, hij hoorde toch bij het uitverkoren volk, Israël. In Johannes 3:16 staat heel beknopt en toch zo heel duidelijk Gods woord, waardoor mensen wedergeboren kunnen worden. Natuurlijke geboorte ontstaat uit liefde, geestelijke geboorte des te meer. God heeft de wereld zó liefgehad, dat Hij zijn eniggeboren Zoon ten offer gegeven heeft, opdat iedereen die in Hem gelooft, niet verloren gaat, maar eeuwig leven zal hebben.

NIEUWE MENSEN

God heeft een doel met ons leven. Wij zijn bestemd om gelijkvormig te worden aan het beeld van zijn Zoon, zegt Romeinen 8:29. daarom moet het ons streven zijn om de 'nieuwe mens' aan te doen, die 'vernieuwd wordt tot volle kennis naar het beeld van zijn

Schepper', zoals Colossenzen 3:10 zegt. Door de wedergeboorte zijn wij nieuwe mensen, innerlijk geschapen naar Gods beeld. En we zitten in een levenslang proces van vernieuwing, door te leven uit zijn woord. Hoe radikaal nieuw een wedergeboren mens wel is zegt 2 Corinthiërs 5:17 : 'Zo is dan wie in Christus is een nieuwe schepping: het oude is voorbijgegaan, het nieuwe is gekomen'. Wij zijn geboren uit het natuurlijke proces van de voortplanting, als gevolg van de schepping. Maar wedergeboorte is een ingreep van bovenaf. Wij worden opnieuw geschapen. Dat begint met ons hart. Het centrum van ons leven, ons eigenlijke 'ik' waar alles uit voortkomt wat wij denken en doen. De nieuwe schepping van ons lichaam komt later, als Jezus weerkomt.

Dat nieuwe leven betekent dat we alles nieuw gaan bekijken, nieuw gaan begrijpen en daarom ook nieuw gaan leven. Dè grote verandering is: Christus is voor allen gestorven, opdat zij, die leven, niet meer voor zichzelf zouden leven, maar voor Hem, die voor hen gestorven is en opgewekt (zie 2 Corinthiërs 5:15).

Het nieuwe leven kun je dus zó beschrijven: Niet meer voor jezelf leven, maar voor Jezus. Voor het kenmerk van het nieuwe leven gaan we nog even terug naar 1 Petrus 1. In vers 22 staat: 'Nu gij uw zielen door gehoorzaamheid aan de waarheid gereinigd hebt tot ongeveinsde broederliefde, hebt dan elkander van harte en bestendig lief, als wedergeboren, en niet uit vergankelijk, maar uit onvergankelijk zaad, door het levende en blijvende woord van God'. En 1 Johannes 4:7-8 zegt: 'Geliefden, laten wij elkander liefhebben, want de liefde is uit God; en een ieder die liefheeft, is uit God geboren en kent God. Wie niet liefheeft, kent God niet, want God is liefde'. God is liefde. In de wedergeboorte stort de Heilige Geest de liefde van God uit in onze harten, zodat wij herkenbaar worden als zijn kinderen.

GESPREKSVRAGEN

1 'Wie Mij gezien heeft, heeft de Vader gezien', zegt de Heer in Johannes 14:9. Is het mogelijk dat mensen in gelovigen ook iets herkennen van de Vader? Waaraan zou dat te merken zijn?

2 Hoe worden wij vernieuwd naar het beeld van Jezus? Moet je daar je best voor doen, of werkt het anders?

3 Krijg je door de wedergeboorte een andere kijk op de dingen?

Hoofdstuk 8

GOD VRAAGT EEN ANTWOORD

AANNEMEN

Hierbij lezen Handelingen 2:38.

Op je verjaardag kun je niet met je handen in de zakken blijven staan, als iemand je een kado wil geven. Je zegt ook niet alleen: Fijn, bedankt hoor, leg het daar maar neer. Nee, je steekt je handen uit om dat geschenk aan te nemen. De Here God biedt ons vanuit zijn volmaakte liefde het onvoorstelbaar grote geschenk aan: De verlossing door de Here Jezus Christus, vergeving van zonden en het nieuwe, eeuwige leven.

Daar kun je toch ook niet met je handen in de zakken naar kijken en alleen maar zeggen: Dank U wel? Je zult het ook duidelijk in ontvangst moeten nemen. Waarbij het natuurlijk geweldig belangrijk is dat je ook vanuit de grond van je hart zegt: Heer, ik dank U wel. De daad waarmee je het geschenk van God aanneemt is de doop. In de doop wordt je besluit bezegeld om de Here Jezus te gaan volgen. Je gaat een verbintenis aan met Hem. Je kunt een hele tijd om die doop heendraaien. Wàt een argumenten weten mensen te bedenken om maar niet gedoopt te hoeven worden. De diepste reden zou kunnen zijn dat je weet: Als ik me laat dopen, ga ik me binden. Dan moet het me ernst zijn om uit mijn oude leven te stappen en met Jezus het nieuwe leven in te gaan. Zolang ik niet gedoopt ben kan ik óók nog wel eens...

In de doop wordt de beslissing zichtbaar gemaakt die er zit in Romeinen 10:9-10. 'Want indien gij met uw mond belijdt, dat Jezus Heer is, en met uw hart gelooft, dat God Hem uit de doden heeft opgewekt, zult gij behouden worden; want met het hart gelooft men tot gerechtigheid en met de mond belijdt men tot behoudenis'. Waarom nog die belijdenis met de mond? Waarom ook nog de daad van de doop er achteraan? Het gaat er toch maar om dat je met je hart gelooft?

Tussen het geloof van het hart en de belijdenis van de mond zit het moment van de beslissing en aanvaarding. Je kunt je in je hart vóórnemen om iets te doen. In dit geval: Jezus gaan volgen als Heer van je leven. Maar zolang je dat niet openlijk uitgesproken hebt, heb je het ook nog niet vastgelegd. Je kunt er nog niet op aangesproken worden. Dat gebeurt wèl als je met je mond beleden hebt dat Jezus jouw Heer is. En als je in de doop getoond hebt dat je Hem in gehoorzaamheid wilt volgen. In 1 Petrus 3:21-22 staat: 'Als tegenbeeld daarvan redt u thans de doop, die niet is een afleggen van een lichamelijke onreinheid, maar een bede van een goed geweten tot God, door de opstanding van Jezus Christus...'. De doop is dus een tegenbeeld, een weerspiegeling van de redding van Noach en zijn gezin uit de zondvloed, de ondergang (Dit verhaal kun je lezen in Genesis 6:5-9:17). De doop redt, omdat hij je beslissing vastlegt om je over te geven aan je Redder.

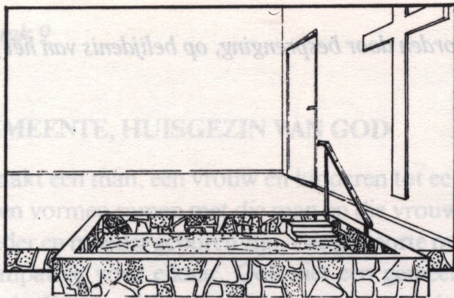
IN OPDRACHT VAN GOD

In het begin van de evangeliën lezen we van Johannes de Doper. Zo hebben ze hem genoemd, omdat hij de Joden doopte als ze zich wilden bekeren van hun verkeerde leven. Hij mocht ze vergeving toezeggen. Meer niet. Hij kon hun hart niet zo veranderen dat ze ook als nieuwe mensen zouden gaan leven. Toen Johannes Jezus zag komen, wist hij dat Die de mensen wel kon veranderen. 'Ik doop u met water tot bekering, maar Hij, die na mij komt, is sterker dan ik... die zal u dopen met de Heilige Geest en met vuur' (Mattheüs 3:11). Voordat de Here Jezus naar de hemel ging, gaf Hij zijn volgelingen een duidelijke opdracht, Mattheüs 28:19 : 'Gaat dan heen, maakt alle volken tot mijn discipelen en doopt hen in de naam des Vaders en des Zoons en des Heiligen Geestes en leert hen onderhouden al wat Ik u bevolen heb'.
Die opdracht heeft drie fasen. Roept alle mensen op om leerlingen te worden van Jezus. Doopt hen dan. En leert ze daarna te doen wat Jezus zegt. De opdracht om te dopen komt van de Here Jezus Christus. Van God. Degene die je doopt doet dat in opdracht en volmacht van de Heer. God doopt je door middel van de doper. Doop is niet alleen jouw daad - trouwens, je láát je dopen - het is vooral Gods daad aan jou. Je hebt gezegd: Ja, Heer. Ik neem U aan. In de doop zegt God: Ja, ik neem jou aan als mijn kind. Ik neem jou op in mijn verbond, dat Ik in mijn Zoon Jezus Christus voor de mensen gesloten heb. Het verbond van redding, leven en bewaring.

Doopt hen in de naam van de Vader en de Zoon en de Heiligen Geest. Let op, niet in drie verschillende namen, maar in één naam: de naam van de Vader en van de Zoon en van de Heiligen Geest. Zij zijn samen Eén. De Vader en de Zoon en de Heiligen Geest zijn onlosmakelijk verbonden, zoals we lazen in hoofdstuk 4. De doop laat zien dat je opgenomen wordt in de gemeenschap van de Vader en van de Zoon en van de Heiligen Geest. Wij behoren de Zoon toe, die ons vrijkocht, en daarmee behoren wij ook toe aan de Vader en aan de Heiligen Geest. De Geest woont in ons, en daarmee ook de Vader en de Zoon (Johannes 14:16,17 en 23). Sommige mensen zeggen: Je bent nu wel gedoopt met water, maar nu moet je ook nog gedoopt worden met de Heiligen Geest.
Als we begrepen hebben wat hiervoor staat, zien we dat dat niet kan. De Heiligen Geest heeft ons tot Jezus gebracht. We hebben de Geest ontvangen toen wij de Here Jezus aannamen. Een aparte doop met de Geest zou als het ware de Geest apart zetten van de Vader en de Zoon, terwijl zij immers een ondeelbare eenheid vormen. De Geest vraagt ook nergens aandacht voor Zichzelf. Hij wijst ons altijd en alleen op Jezus (Johannes 16:13-14).

UITBEELDING

De doop is de grenspaal tussen het oude en het nieuwe leven. Waarom zou de Heer nu juist de doop hebben ingesteld? Je kunt toch ook heel wat makkelijker symbolen bedenken? Doop heeft een betekenis. Het tekent iets uit. Het is een afbeelding, een

Ons wijst het stille water
de weg des levens aan;
't is sterven en verrijzen,
met u ten hemel gaan.

uitbeelding van iets. En het is logisch dat de afbeelding duidelijk laat zien wat er mee bedoeld wordt. In de tijd van Johannes de Doper begrepen de mensen wel dat een bad het teken was van de afwassing van zonden. Tegen Paulus werd bij zijn bekering gezegd dat hij zich moest laten dopen en zijn zonden afwassen, onder aanroeping van de naam Jezus (zie Handelingen 22:16). In Romeinen 6:1-14 schrijft Paulus dingen waaruit de betekenis van de doop verder duidelijk wordt. Lees dat gedeelte eerst eens. Wat wil Paulus hiermee uitleggen? Hij begint ermee dat mensen zouden kunnen denken: Als Gods genade zó groot is dat al onze zonden vergeven worden, laten we dan maar doorgaan met zondigen. Zoveel te groter wordt Gods vergevende genade.
Geen sprake van, zegt Paulus. Hoe kunnen we nog voor de zonde leven als we voor de zonde gestorven zijn? Toen wij in de doop aan Christus Jezus verbonden werden, werden wij ingedoopt in zijn dood. Wij stierven bij wijze van spreken met Hem aan het kruis. Door die doop-in-zijn-dood zijn wij ook met Hem begraven. Met de bedoeling dat, evenals Christus uit de doden (of: tussen de doden uit) opgewekt is door de heerlijke macht van zijn Vader, wij uit diezelfde macht als nieuwe mensen zouden gaan leven. Als wij met Hem één geworden zijn in de afbeelding van zijn dood, dat is de doop, zullen wij ook één met Hem zijn in zijn opstandingsleven. De doop is een volledige uitbeelding van wat er geestelijk met ons gebeurt als wij de Here Jezus willen volgen. Wij hebben oordeel en dood verdiend. Wij erkennen dat de dood van Jezus onze strafdood is. Wij laten ons 'begraven' in het doopwater, zoals Jezus begraven werd in de tuin van Jozef van Arimathea. Ons oude leven is gestorven.
Maar wij staan ook met Jezus op uit het graf. Zoals Hij nooit meer sterft, hebben wij in Hem nieuw en eeuwig leven ontvangen. Vol be-teken-is is de doop!

GESPREKSVRAGEN

1 Is er verschil tussen Handelingen 2:38 en 10:48, en Mattheüs 28:19?

2 Wat betekent de doop voor jou?

3 Zou de doop een bewarende werking hebben?

4 Kan doop evengoed vervangen worden door besprenging, op belijdenis van het geloof?

DE GEMEENTE

Hoofdstuk 9

DE GEMEENTE, HUISGEZIN VAN GOD

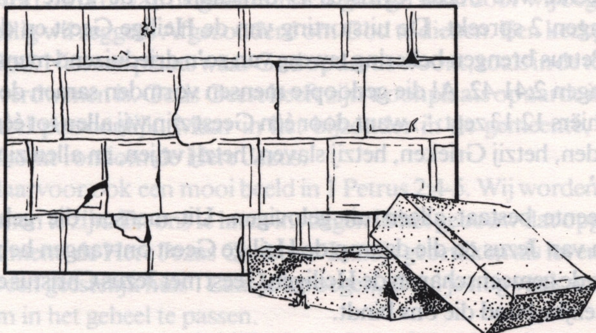
Wat maakt een man, een vrouw en kinderen tot een gezin?

Kinderen vormen samen met die man en die vrouw een gezin omdat ze - als regel - uit déze vader en moeder geboren zijn. Die geboorte maakt hen tot broers en zusters. Niet hun sympathie voor elkaar. Ook niet een gemeenschappelijk belang, zoals bij een vakbond. Of een gezamenlijke interesse, zoals bij een sportclub of een muziekvereniging.

Als wij zeggen dat je door bekering en wedergeboorte een kind van God wordt, moet je er meteen bij bedenken dat de Here God ook een gezin heeft. Wij worden opgenomen in het gezin van de Heer. En net als bij je aardse vader en moeder kun je je familieleden niet zelf uitkiezen.

Dat huisgezin van God, de gemeente, heeft een wonderlijke samenstelling. Allerlei mensen die nooit iets met elkaar te maken hadden ontmoeten daar elkaar. Soms mensen die oorspronkelijk heel vijandig tegenover elkaar stonden. En mensen van groot standverschil. Van allerlei ras, afstamming en nationaliteit. Allerlei grenzen worden opgeheven. Dat komt zo goed uit in Galaten 3:26-28. Die gemeente van Jezus Christus is een wonder op zichzelf. Al die verschillende mensen vormen samen één familie.

Dat moet wel het werk van Gods Heilige Geest zijn. Want gewoonlijk leven mensen nogal op zichzelf, in hun eigen kringetje. Zonder veel belangstelling voor anderen.

...laat u ook zelf als
levende stenen gebruiken...
1 Petrus 2:5

Soms leven ze heel individualistisch. Dan leven ze niet alleen òp zichzelf, maar ook alleen vóór zichzelf.
Als de Geest ons verbindt met God, verbindt Hij ons ook met het huisgezin van God. De band die ons in de gemeente bindt is, als het goed is, de liefde die God ons door zijn Geest in het hart geeft. Over die liefde sprak de Here Jezus toen Hij zei: 'Een nieuw gebod geef Ik u, dat gij elkander liefhebt; gelijk Ik u liefgehad heb, dat gij ook elkander liefhebt. Hieraan zullen allen weten, dat gij discipelen van Mij zijt, indien gij liefde hebt onder elkander' (Johannes 13:34-35).
Door de zonde is de echte liefde tot God en de naaste verloren gegaan. De Geest van Jezus herschept die liefde in ons. Als wij God liefhebben, zoeken wij ook de band met zijn kinderen. Zo haalt de Geest ons uit het isolement en brengt ons tot elkaar.

DE EKKLESIA

Ons woord 'gemeente' is een vertaling van het griekse 'ekklesia'. Je vindt het terug in het franse 'eglise' en het spaanse 'iglesia'. In de engels-sprekende landen gebruikt men het woord church, kerk, voor de gemeente. In Nederland worden kerk en gemeente door elkaar gebruikt. Zo spreekt men landelijk over de Nederlandse Hervormde Kerk, en plaatselijk over de Nederlandse Hervormde Gemeente.
Er is verschil. Kerk komt van het griekse woord kuriakòn, huis of gebouw van de Heer, de 'Kurios'. Dat woord kuriakon, kerk, komt in het griekse Nieuwe Testament niet voor. Het woord ekklesia betekent oorspronkelijk: volk dat samengeroepen is tot een volksvergadering. Daarmee is aangeduid dat de gemeente van Jezus Christus niet bestaat uit mensen die allemaal thuis hun geloof beleven, maar uit mensen die zich laten samenroepen. Voorzover ze natuurlijk in staat zijn de samenkomsten te bezoeken.
De gemeente van Jezus Christus is ontstaan op de grote Pinksterdag waarvan Handelingen 2 spreekt. De uitstorting van de Heilige Geest en de prediking van de apostel Petrus brengen bekering teweeg van zo'n drieduizend mensen. We lezen dat in Handelingen 2:41-42. Al die gedoopte mensen vormden samen de eerste gemeente.
1 Corinthiërs 12:13 zegt: '...want door één Geest zijn wij allen tot één lichaam gedoopt, hetzij Joden, hetzij Grieken, hetzij slaven, hetzij vrijen, en allen zijn wij met één Geest gedrenkt'.
De gemeente bestaat alleen uit gelovigen. Uit mensen die gehoor gaven aan de roepstem van Jezus en die daarop de Heilige Geest ontvangen hebben. Daarom is de gemeente de gemeenschap in de Heiligen Geest met Jezus Christus en met elkaar. Het is een geestelijke band die ons bindt.
Die gemeente is ook een levende zaak. Zij is in de eerste plaats organisme, iets wat leeft, groeit en samenhang heeft. Waarin mensen samenwerken om samen te groeien. Pas in de tweede plaats is het een organisatie. Er moeten immers orde en regel zijn, afspraken gemaakt worden, dingen ondernomen.

PLAATSELIJK

Wat en waar is nu de gemeente van Jezus Christus? Er is een verwarrend aantal kerken en gemeenten die zich naar Christus noemen. Bovendien hoor je soms mensen zeggen: Ik ben lid van de Gemeente met de grote 'G', of van de kerk met de grote 'K', maar vanwege die verwarring sluit ik mij niet aan bij een plaatselijke gemeente. De Gemeente is overal, en het is mij genoeg om bij die wereldwijde gemeente van Christus te horen. Ook praten ze soms over de 'onzichtbare gemeente'. Maar het is niet zo moeilijk mijn broeder of zuster in China lief te hebben, want die zie ik tòch nooit...
Wie opmerkzaam Handelingen en de brieven van Paulus aan de gemeenten leest, en vooral Openbaring 2 en 3, ontdekt al gauw dat de gemeente iets heel anders is dan een vaag en wereldwijd verband van gelovigen. De gemeenten hebben allemaal een adres, ze zijn plaatselijk. De gemeente in Corinthe, Efeze, Filippi, Thessalonica, noem maar op. Altijd zijn dat broeders en zusters die ter plaatse samenkomen en samenwerken. De gemeente is in de eerste plaats een lokale gemeenschap. Daarin komen mensen samen om de Heer te eren, elkaar te onderwijzen, en door elkaar gevormd te worden, zoals ook in een gezin kinderen elkaar vormen. Dat werkt Paulus prachtig uit in 1 Corinthiërs 12, als hij schrijft dat de gemeente het 'lichaam van Christus' Dat is. komt volgende keer aan de orde.
Een baptisten gemeente is een gemeente van Jezus Christus. Maar een gemeente kan ook een heel andere naam en andere vormen van samenkomen hebben.
In Openbaring 1:12-13 zag Johannes de Here Jezus temidden van zeven gouden kandelaren. Elke kandelaar stelde een gemeente voor. Samen vormden zij de volheid: zeven, de totale gemeente van de Heer.

TEMPEL VAN GODS GEEST

In 1 Corinthiërs 3:16-17 wordt van de gemeente iets gezegd waardoor wij begrijpen dat zij iets heiligs is. Heilig wil zeggen: Afgezonderd om God te dienen. Een kerkgebouw is niet een huis van God. Niet een plaats waar God op aarde woont, zoals in de tempel van Jeruzalem, die nu verdwenen is. Gods Geest heeft zijn woonplaats op aarde in mensen. In jou en in mij heel persoonlijk. Maar in het bijzonder in de gemeente, die groep mensen die samenkomt rondom de Here Jezus.
Petrus gebruikte daarvoor ook een mooi beeld in 1 Petrus 2:4-5. Wij worden opgeroepen om levende stenen te zijn. En ons te laten invoegen in het gebouw dat opgetrokken wordt op het fundament, de Here Jezus Christus. 'Laat je gebruiken als levende stenen voor de bouw van een geestelijk huis'. Laat je invoegen, al zul je nog vaak wat bewerkt moeten worden om in het geheel te passen.
Het doel van de tempel is: Het brengen van geestelijke offers, die Gode welgevallig zijn door Jezus Christus. De gemeente is het heilige huis van God. Dáár wil Hij wonen. Dáár wil Hij geëerd worden. Door die gemeente wil Hij zich aan de wereld bekend maken.

GESPREKSVRAGEN

1 Is het mogelijk Jezus lief te hebben zonder dat je meeleeft in de gemeente?

2 Wat wil het zeggen dat de gemeente tempel van Gods Geest is?

3 Als iemand niet meer meeleeft in de gemeente, zou dat dan verband kunnen houden met zijn geloofsleven?

Hoofdstuk 10

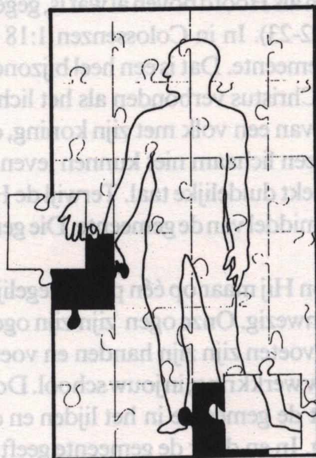
DE GEMEENTE, LICHAAM VAN CHRISTUS

Door het geloof ben je lid geworden van het gezin van de Heer. Je hebt heel wat broers en zusters gekregen. Vlakbij, in je eigen gemeente, en een ontelbaar aantal daarbuiten. De apostel Paulus gebruikt voor de gemeente van Jezus Christus een uitdrukking die nog verder gaat en ingrijpender is dan het woord 'gezin'. Hij noemt de gemeente 'lichaam van Christus'. Vervolgens schrijft Paulus: 'En Hij - God - heeft alles onder zijn - Jezus' - voeten gesteld en Hem als Hoofd boven al wat is, gegeven aan de gemeente, die zijn lichaam is...' (Efeziërs 1:22-23). In in Colossenzen 1:18 schrijft hij dat Jezus het hoofd is van het lichaam, de gemeente. Dat is een heel bijzondere, intieme betrekking. De gemeente is zo nauw met Christus verbonden als het lichaam met het hoofd. Die betrekking is veel nauwer dan van een volk met zijn koning, of zelfs van kinderen met hun vader. Zonder hoofd zal een lichaam niet kunnen leven. Het hoofd geeft leiding aan het lichaam. Dit beeld spreekt duidelijke taal. Terwijl de Heer in de hemel is, zet Hij zijn werk op aarde voort door middel van de gemeente. Die gemeente leidt Hij door zijn woord en Geest.
Toen de Heer op aarde was, kon Hij maar op één plaats tegelijk zijn. Nu is Hij door zijn lichaam over de hele wereld aanwezig. Onze ogen zijn zijn ogen geworden, onze mond is zijn mond, onze handen en voeten zijn zijn handen en voeten. Zo komt de Heer in jouw taal in jouw straat, in jouw werkkring, in jouw school. Door die nauwe betrekking tussen lichaam en Hoofd deelt de gemeente in het lijden en de verachting van Jezus, maar ook in zijn verheerlijking. In en door de gemeente geeft de Here Jezus lof aan de Vader: 'Uw naam zal ik mijn broeders verkondigen, in het midden der gemeente zal ik U lofzingen' (Psalm 22:23, aangehaald in Hebreeën 2:12).

ELK LID IS NODIG

Lees nu eens 1 Corinthiërs 12:12-27.
In dit gedeelte laat Paulus met het voorbeeld van het menselijk lichaam zien hoe onmisbaar de verbondenheid met het lichaam is. Bij een lichaam denken wij aan een eenheid, aan orde, aan samenhang en samenwerking. Elk lid heeft zijn eigen speciale funktie, maar kan nooit zonder de andere leden. Het oog kan niet tegen de hand zeggen: ik heb jou niet nodig, of het hoofd tegen de voeten: ik heb jullie niet nodig. Alle ledematen en organen zijn op elkaar aangewezen. Geen gelovige kan dus uit de gemeente stappen en zeggen: Ik heb die gemeente niet nodig. Daarmee amputeert hij zichzelf ... en de gemeente. Hij snijdt zichzelf af van het lichaam waaruit hij zijn groeikracht moet krijgen en waarin hij zijn plaats en taak heeft. Wie zich onttrekt doet zichzelf en het lichaam van Christus schade.

Net als bij het menselijk lichaam springen ook in het lichaam van de Heer niet alle leden even direkt in het oog. De voorganger is elke week duidelijk in beeld. Maar een onopvallende broeder of zuster is in dit geheel even onmisbaar. Je hele lichaam voelt zich niet lekker als je pijn in je hoofd hebt. Zo gaat het ook in het lichaam van de Heer. Als één lid pijn heeft, lijden alle leden mee. Als één lid eer ontvangt, zijn de andere leden niet afgunstig, maar delen in de vreugde. 'Weest blij met de blijden, weent met de wenenden' (Romeinen 12:15). Als er liefde is in de gemeente, voelt men elkaars vreugde en pijn mee.

TOT EEN TAAK GEROEPEN

In 1 Corinthiërs 12:28-31 lezen wij van mensen die God aangesteld heeft met een speciale roeping. Zij hebben van de Geest de gaven daarvoor ontvangen. Romeinen 12:6-8 geeft een soortgelijke opsomming van gaven waarmee de Heer mensen toerust voor een taak. In Efeziërs 4:11-16 wordt het doel en de taak van apostelen, profeten, herders en leraars beschreven. In deze verzen staat dat die mensen door de Heer gegeven zijn om 'de heiligen toe te rusten tot dienstbetoon'. Schrik niet terug voor dat woord 'heiligen', want heilig betekent dat je je leven in dienst gesteld hebt van God. En dat geldt immers voor iedereen die Jezus wil volgen. Die heiligen zijn dus alle leden van de gemeente.

De apostelen, profeten, herders en leraars zijn er om de leden te leren de Heer en de mensen te dienen met de gaven die God geeft. Ze zijn er ook om het lichaam van Christus op te bouwen. De gemeente moet opgevoed worden door steeds meer de Zoon van God te leren kennen. Zo groeit ze in liefde naar het Hoofd, Christus, toe.

Daarmee groeit ze ook toe naar de 'mannelijke rijpheid', de geestelijke volwassenheid. Een geestelijk volwassen gemeente laat zich niet meer meeslepen door 'allerlei wind van leer', door mensen met extreme en onbijbelse ideeën. Zij zal eensgezind en evenwichtig in het leven staan, omdat zij leeft uit het Hoofd, Christus.
Nu iets over die verschillende roepingen in de gemeente. Apostelen waren mensen die persoonlijk de Here Jezus gekend hadden en die Hem ook na zijn opstanding ontmoet hadden. Zij konden dus getuigen, dat Hij echt uit de doden was opgestaan, en dat Hij leeft. Verder had Jezus hun persoonlijk de opdracht gegeven om het evangelie te verkondigen. Er is dus maar één generatie apostelen geweest.
Profeten maken bekend wat God hun geopenbaard heeft om door te geven aan de mensen. Zij hebben de gave om door de Heilige Geest de wil en het handelen van God te verstaan en over te brengen. Profeteren heeft niet alleen betrekking op de toekomst, maar maakt ook Gods wil voor vandaag bekend. Dat gebeurt onder andere ook in het proces van prediking, bijbelstudie en onderwijs. Herders zijn mensen die 'de kudde weiden', die dus met de gemeente meeleven en zorgen dat zij geestelijk gevoed worden. Leraars onderwijzen de gemeente uit Gods woord.
Wij zullen in onze gemeenten vaak geen scherp onderscheid aantreffen. De voorganger is herder en leraar, maar ook de oudsten of ouderlingen zijn dat. Het profetische aspekt speelt er doorheen. De zorg voor elkaar kunnen wij overigens niet alleen delegeren aan de 'geroepenen'. Allen hebben wij de taak om zorgzaam op elkaar te letten. Wij kunnen in liefdevolle persoonlijke gesprekken elkaar ook bemoedigen en waarschuwen.
In de gemeente zijn verder nog allerlei taken te vervullen. Die van leiding geven. Van de zorg voor de zwakken, zieken, mensen met zorgen, ouderen. Diakenen hebben vaak meer de besturende en leidinggevende taken. Het werk van de diakonessen ligt op het vlak van de aandacht voor de zieken en de ouderen.

EENHEID IN HET LICHAAM

Onze ledematen en organen kunnen zichzelf niet losmaken van ons lichaam. Ze kunnen ook geen ruzie met elkaar krijgen, of zeggen: ik doe niet meer mee. Het lichaam van Christus bestaat echter uit mensen met een eigen, vrije wil. Zij kunnen alleen een goed funktionerend lichaam vormen als ze ook eensgezind hetzelfde willen. Daarom staan er in Efeziërs 4:1-6 een paar belangrijke dingen. Daar worden wij aangespoord dat onze wandel waardig moet zijn aan de roeping, waarmee wij geroepen zijn. Dan staan er woorden als: nederigheid, zachtmoedigheid, elkaar in liefde verdragen ... jawel, elkaar verdragen! En dan vraagt Paulus - in naam van de Heer natuurlijk - om je met ijver in te zetten om de eenheid van de Geest te bewaren door de band van de vrede. De eenheid van de Geest... De Geest bracht ons immers tot Jezus en tot elkaar. Wij zijn immers met God en met elkaar verbonden door diezelfde band die de Vader en de Zoon en de Heiligen Geest verbindt, de band van de Goddelijke liefde. Eén Geest, één Here,

Jezus Christus, één God en Vader van allen. Daardoor zijn wij ook tot één lichaam geschapen.
Die eenheid is kwetsbaar. ze kan heel gauw stuk zijn als mensen niet meer in liefde optrekken, maar zo graag eigen belangen en eigen ideeën voorop willen zetten. Leven in de gemeente, het heel houden van de gemeenschap, vraagt inspanning, toewijding, ijver en inzet.

GESPREKSVRAGEN

1 Wat zou gelovigen kunnen verhinderen lid van de gemeente te worden?

2 Wat kan de eenheid van de gemeente bedreigen?

3 Maak eens een lijst van allerlei gaven, die nodig zijn om de gemeente te laten funktioneren en groeien.

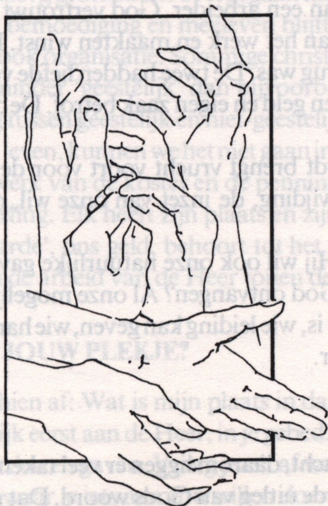
Hoofdstuk 11

DIENENDE GEMEENTE

In het menselijk lichaam heeft elk lid en orgaan een eigen plaats en funktie. Het is daarbij aangewezen op de andere leden en organen. Geen lichaamsdeel of orgaan kan een zelfstandig bestaan leiden. Zij hebben elkaar nodig om in leven te blijven en andere in leven te houden. Dat is ook kenmerkend voor het lichaam van Christus, de gemeente. Om zelf geestelijk in leven te blijven heb ik anderen nodig. Anderen hebben mij nodig. Zo dienen we in de gemeente elkaar met de gaven die wij ontvangen hebben. Een mooie tekst hiervoor is 1 Petrus 4:10.

Nu heeft een mens méér te doen dan zijn eigen lichaam in stand te houden. Ook de gemeente is niet in leven geroepen om alleen maar zichzelf in stand te houden. Zij is er om de wereld te dienen zoals de Here Jezus gediend heeft. 'Gelijk de Vader Mij gezonden heeft, zend Ik ook u', Johannes 20:21. Die opdracht van de Here Jezus kun je 'roeping' noemen. Wij worden geroepen tot een bepaalde taak. Wij ontvangen een opdracht.

Over die opdracht wordt nog wel meer gezegd. In Johannes 15:16 zegt de Heer tegen zijn discipelen: 'Niet gij hebt Mij, maar Ik heb u uitgekozen en u aangewezen, opdat gij zoudt heengaan en vrucht dragen, en uw vrucht zou blijven, opdat de Vader u alles geve, wat gij Hem bidt in mijn naam'. En in vers 8: 'Hierin is mijn Vader verheerlijkt, dat gij veel vrucht draagt en gij zult mijn discipelen zijn'. Vruchtdragen is een eerste en fundamentele roeping.

Ontvangen en doorgeven.

VRUCHT, GAVEN EN TALENTEN

Wij zijn geroepen om vrucht te dragen. In les 3 werd al verwezen naar Galaten 5:22, en het is de moeite waard die tekst nog eens op te zoeken. De vrucht bestaat uit een aantal 'eigenschappen' die niet zo van nature in de mens voorhanden zijn. Ze zijn de vrucht van de Geest. Door de Heilige Geest verwekt, uit de Geest geboren. Voorop staat de liefde, en goedbeschouwd zijn al die mooie dingen die verder genoemd worden verschillende kleuren van de liefde. Om je roeping te kunnen vervullen heb je in de eerste plaats de liefde nodig.
We moeten ook de mogelijkheid hebben om deze roeping te vervullen en de liefde handen en voeten te geven. Daarom geeft de Geest ons ook gaven, 'charismata', zoals het griekse woord luidt. Daarvan hebben we in het vorige hoofdstuk al iets gelezen, maar in 1 Corinthiërs 12:1-11 lezen we er meer over. Let vooral eens op vers 7: 'Maar aan een ieder wordt de openbaring van de Geest gegeven tot welzijn van allen'. Dat is het principe van de gaven: ze zijn er niet alleen voor onszelf, maar om er anderen mee te dienen. Vers 11 zegt dat de Geest de gaven toedeelt gelijk Hij wil. Dat is geen willekeur, maar de Geest geeft de gaven die in een bepaalde situatie in de gemeente nodig zijn.
In de gemeente van Corinthe bestond het gevaar dat mensen zich op hun genadegaven gingen beroemen. Daarom schreef Paulus tussen de hoofdstukken 12 en 14 hoofdstuk 13. Als ik de liefde niet heb, zijn al mijn gaven nutteloos. Als ik niet de vrucht van de Geest, de liefde, mijn innerlijke drijfveer is, bouw ik met mijn gaven niets op.
Met zijn gelijkenis over de talenten in Mattheüs 25:14-30 bepaalt de Heer ons bij onze verantwoordelijkheid om goede rentmeesters te zijn over onze gaven. Een rijk man zou een buitenlandse reis gaan maken. Eerst gaf hij zijn bezit in handen van zijn slaven. De een kreeg vijf talenten, de andere twee, de derde een. Het ging om grote bedragen, want een talent was 20 jaar dagloon van een arbeider. God vertrouwt ons kostbare gaven toe! Twee slaven gingen er mee aan het werk en maakten winst. De derde stopte zijn talent in de grond, tot zijn baas terug was. De twee hadden liefde voor hun baas en zijn zaak. Ze werkten alsof het hun eigen geld en eigen zaak betrof. De derde stak geen hand uit. Hij was er niet bij betrokken.
Alleen wat uit liefde gedaan wordt brengt vrucht voort voor de Heer. Het gebruik van onze gaven vraagt onze toewijding, de inzet van onze wil, ons verstand en ons gevoel.
De Geest geeft ons gaven. Maar Hij wil ook onze natuurlijke gaven in dienst nemen. Die hebben wij immers ook van God ontvangen? Al onze mogelijkheden kunnen wij beschikbaar stellen. Wie muzikaal is, wie leiding kan geven, wie handig is, ieder kan zijn gaven in dienst stellen van de Heer.

TAKEN IN DE GEMEENTE

De gemeente heeft een grote opdracht, daarom liggen er veel taken. De eerste taak is de verkondiging van het evangelie en de uitleg van Gods woord. Dat gebeurt elke zondag

in de eredienst, en door de week in bijbelkringen. Daar bereikt de boodschap echter een beperkt aantal mensen. Buiten de kerk leven zoveel mensen die het leven van Christus niet kennen. Wij kunnen het overbrengen van Gods verlossingswoord niet alleen overlaten aan de voorganger, de zendelingen en de evangelisten. Hier liggen kansen en taken voor ieder die de Heer liefheeft. Voor ieder die met niet-gelovigen in aanraking komt.

De basis voor het geestelijk onderwijs wordt in het christelijk gezin thuis gelegd, door de vader en de moeder. Daarnaast leggen op de zondagsschool mannen en vrouwen die basis door kinderen in aanraking te brengen met de Here Jezus. Wat thuis en op zondagsschool gebeurt legt het fundament voor het geloof. Daarom is het zo belangrijk. Denk verder aan het jeugdwerk van de gemeente, en aan de bijbelkringen. Op veel manieren wordt de gemeente geestelijk gebouwd. Ook door zang en muziek! Voor alle taken zijn toegewijde mensen nodig, die ook bereid zijn zelf te leren om anderen te kunnen onderwijzen.

Dan zijn er de 'werken van barmhartigheid'. Die zijn vanaf het begin een kenmerk geweest van het leven van de Here Jezus Christus. Let maar eens op hoe vaak er in de evangeliën staat dat Jezus met ontferming bewogen was over zieken, armen en weduwen. En hoe Hij hielp waar Hij maar kon!

Dat is vanaf het begin ook het kenmerk geweest van de gemeente. Toen de gemeente pas ontstaan was verkochten de rijken zelfs hun bezittingen en deelden de opbrengst met de behoeftigen (Handelingen 2:45). Kinderen van God hebben oog voor de nood van zieken, armen en eenzamen. In de zending gaat de verkondiging van het evangelie hand in hand met de zorg voor zieken. In onze maatschappij zijn deze taken van ziekenzorg en armenzorg grotendeels overgegaan naar de staat. Maar de behoefte aan persoonlijk kontakt, bemoediging en meeleven blijft.

De gemeente vraagt ook organisatie. Sommige christenen vinden de organisatie van de gemeente eigenlijk minder 'geestelijk' dan bijvoorbeeld de verkondiging. Zij maken daarbij een verdeling tussen geestelijk en niet-geestelijk. Maar als wij geloven dat Jezus Heer is over ons héle leven, kunnen we het niet gaan indelen in geestelijke en niet-geestelijke gebiedjes. Het werk van de koster en de penningmeester is niet minder geestelijk dan dat van de ouderling. Elk heeft zijn plaats en zijn funktie in het lichaam.

Zelfs het 'slijk der aarde', ons geld, behoort tot het geestelijk gebied. Onze bijdragen voor de gemeente en de arbeid van de Heer tonen de Heer of wij zijn werk liefhebben.

HOE ONTDEK JE JOUW PLEKJE?

Nu vraag je je misschien af: Wat is mijn plaats in dat lichaam van de Heer?

Dat vraag je natuurlijk eerst aan de Heer, in je gebed. Kijk verder eens naar wat de Heer je gaf aan mogelijkheden en gaven. Vraag jezelf af wat je graag zou doen. Welke noden en noodzaken zie je waar je iets aan zou willen doen? Het is niet hoogmoedig om dat

eens voor jezelf op een rijtje te zetten. Spreek er eens over met een vertrouwde vriend of vriendin. Zij zien soms iets in je wat je jezelf niet bewust was. Praat eens met een ouderling of de voorganger. Bedenk ook: Niet iedereen hoeft een 'officiële' funktie in de gemeente te hebben om toch een nuttig lid te zijn. De stille werkers, de bidders en de mensen die maar gewoon belangstellende kontakten onderhouden zijn nog steeds in de meerderheid!

GESPREKSVRAGEN

1 Wat is de roeping van de gemeente? Hoe voeren wij die uit?

2 De overheid heeft allerlei sociale en medische voorzieningen. Is er nu nog ruimte voor de barmhartigheid en mededeelzaamheid?

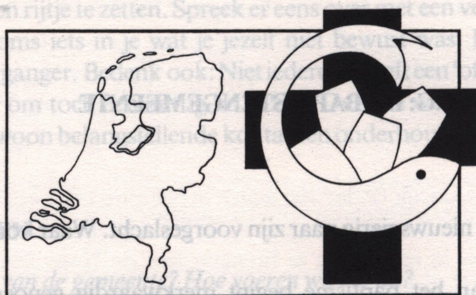
3 Hoe kunnen wij onze gaven ontdekken? Kun je elkaar er bij helpen? Kun je je er ook in vergissen?

Hoofdstuk 12

ONZE FAMILIEKRING: DE BAPTISTENGEMEENTE

ONTSTAAN

Iedereen is wel eens nieuwsgierig naar zijn voorgeslacht. Waar komt mijn familie vandaan?
De geschiedenis van het baptisme begint merkwaardig genoeg in Nederland. In Engeland waren in de 16-17e eeuw bewegingen ontstaan van gelovigen die zich niet meer thuisvoelden in de Church of England, de Anglicaanse Kerk met haar Rooms Katholieke inslag. Zij vormden aparte groepen, waardoor zij echter vervolgingen opriepen. Zodoende vluchtten John Smyth, een vroegere geestelijke van de Anglicaanse Kerk en Thomas Helwys, lid van een afgescheiden gemeente, met een groep naar Amsterdam. Daar konden ze ongehinderd hun geloof beleven.
In die tijd kwam John Smyth tot de overtuiging dat alleen ware gelovigen gedoopt mochten worden. In 1609 doopte hij zichzelf, en toen Helwys en ongeveer 40 anderen. Daarmee was de eerste baptisten gemeente ontstaan, op nederlandse bodem.
In 1611 of 1612 keerde Thomas Helwys met een deel van de groep terug naar Engeland. De kerkelijk-politieke situatie liet wat meer ruimte voor minderheidsgroepen. Zij vestigden zich in Spitalfields bij London, en vormden daarmee de eerste baptisten gemeente. In Engeland ontwikkelden de baptisten gemeenten zich verder. De achtergeblevenen sloten zich aan bij de doopsgezinde gemeente van Amsterdam. John Smyth overleed in Nederland.
De eerste baptisten gemeente in Nederland ontstond pas ruim 200 jaar later. De Hervormde predikant van Gasselternijeveen, dr. Johannes Elias Feisser, kreeg het steeds moeilijker met de leer en praktijk van zijn kerk. Het inzicht rijpte dat de gemeente in feite alleen uit ware gelovigen kan bestaan. En dat daarom alleen gelovigen gedoopt mochten worden. Dat bracht hem natuurlijk in aanvaring met het Provinciaal Kerkbestuur van Drenthe. Dat ontzette hem uit zijn ambt. Voor een kleine kring bleef hij het woord van God prediken en uitleggen. Broeders in Hamburg, waar in 1834 de eerste baptisten gemeente op het vasteland ontstaan was, namen kontakt met hem op. Zij onderwezen hem verder. (Vanuit Hamburg heeft het baptisme zich verspreid over heel Europa).
In mei 1845 werden Feisser, Arend Speelman, Roelof Reiling en zijn vrouw Geertruida en Willem, Jannes en Hendrik Kruit gedoopt in een ondiepe vaart in Gasselternijeveen. Daarmee was de eerste 'Gemeente van Gedoopte Christenen' ontstaan. Als groep zo klein dat je het geen afscheidingsbeweging kunt noemen. Later werd de internationale naam 'baptisten' aangenomen, afkomstig van het griekse woord voor dopen, 'baptizo'.

ENKELE KENMERKEN

Jezus Christus is het Hoofd van de gemeente; zij is zijn lichaam. Hij woont in de gemeente door zijn Heilige Geest. De Geest woont in elke gelovige persoonlijk, Hij woont ook in de gemeente als geheel.

Elke gemeente staat direkt onder het Hoofd, Christus. Daar komt geen tussenpersoon aan te pas. Er is geen kerkleiding, geen hoger orgaan tussen de gemeente en de Heer. Men noemt de gemeente wel 'autonoom', maar dat is een verkeerde uitdrukking. Autonoom betekent zelf je wetten vaststellen. Dat gaat voor de gemeente niet op. Zij laat zich door Christus de wet voorschrijven, maar dan ook door niemand anders.

In het hoofdstuk over 'Dienende Gemeente' hebbenwe al ontdekt dat ieder lid van de gemeente een dienende funktie heeft in het geheel. (Heb je je eigen plekje al ontdekt?). 1 Petrus 2:5 zegt dat wij allen geroepen zijn om samen een heilig priesterschap te vormen. Wij erkennen dus geen aparte priesters of geestelijken. Samen worden we meegenomen in het leven en de opdracht van de gemeente.

Voor baptisten is de Bijbel het gezaghebbende boek, de bron waaruit wij God, Jezus Christus en het leven met Hem leren kennen.

Vele buitenlandse unies en conventies hebben wel een of andere vorm van een geloofsbelijdenis. De nederlande baptisten gemeente hebben deze niet. Er zijn geen boekjes waarin geloofswaarheden zijn vastgelegd en die bindend zijn, zoals bijvoorbeeld de reformatorische kerken die kennen in de 'formulieren van enigheid'. Deze zijn geschreven als een toetssteen voor de ware leer, en als middel om een gemeenschappelijke basis te hebben waarop men elkaar kan aanspreken.

De Unie van Baptisten Gemeenten in Nederland kent slechts een heel korte formulering van de grondslag waarop de gemeenten samengaan: 'De gemeenten, die de Unie vormen, leven uit de openbaring Gods, zoals die door de Bijbel tot hen gekomen is, terwijl hun leden in gehoorzaamheid aan de Heilige Schrift belijden Jezus Christus, de Zoon van God, het hoofd der Gemeente en de Heer der wereld, te hebben aanvaard als hun Zaligmaker en Heer, en op deze belijdenis zijn gedoopt' (Artikel 2 van de Statuten van de Unie).

STRUKTUUR EN PRAKTIJK VAN DE GEMEENTE

Omdat de gemeente een zelfstandig lichaam is, stelt zij haar eigen statuten en huishoudelijk reglement op. De statuten vermelden wat de grondslag en doelstelling van de gemeente is, hoe men lid kan worden en hoe het bestuur geregeld is. Het huishoudelijk reglement regelt onder andere de samenstelling en de taak van de raad en de verkiezingen, en ook de verplichting tot het houden van gemeentevergaderingen.
Leden worden ingeschreven in het ledenboek. Samen met de raad moet je immers weten wie bij de gemeente horen. Alleen mensen die op hun belijdenis gedoopt zijn, kunnen lid van de gemeente worden. 'Volwassenendoop' is een verkeerde term, je hoeft immers geen 18 of 20 jaar te zijn om te besluiten om Jezus te gaan volgen! De doop - uiteraard op belijdenis en door onderdompeling - kan ook in een andere kerk of kring voltrokken zijn; men kan dan opname vragen in de gemeente. Bij verhuizing vraagt men om een attestatie te zenden naar de gemeente waar men lid van wordt. Een attestatie is een bewijs dat men lid is van de gemeente.
De raad wordt door de gemeente gekozen, uit kandidaten die door de gemeente en eventueel door de raad ingebracht worden. De raad bestaat uit oudsten of ouderlingen, en vaak uit diakenen. In onze gemeenten kennen we ook de dienst van diakonessen, vrouwen met meestal de taak van zieken- en ouderenbezoek. In sommige gemeenten maken ze deel uit van de raad, in andere weer niet. De gemeentevergadering spreekt en besluit over belangrijke zaken, die niet aan de raad gedelegeerd worden. De gemeenteleden dragen samen de verantwoordelijkheid!
Het Heilig Avondmaal wordt vrijwel altijd gehouden op de eerste zondag van de maand. Vroeger was de deelname vaak beperkt tot de eigen leden en gasten uit andere baptisten gemeenten. Tegenwoordig worden dikwijls allen uitgenodigd die Jezus Christus belijden als hun Verlosser en Heer, en die in vrede met hun medemensen en eventueel hun eigen kerk leven.
Ook de gemeente ontkomt er niet aan geld nodig te hebben. Jaarlijks wordt in een gemeentevergadering een begroting vastgesteld. De bijdragen zijn vrijwillig, er wordt niets opgelegd. De penningmeester is wel blij als hij maandelijks een bijdrage ontvangt. Hij moet immers de voorganger ook elke maand zijn salaris betalen. Waarom zouden wij de bijdrage aan de gemeente niet tot een vaste post van onze maandelijkse uitgaven maken?
Uit liefde voor de Heer en zijn gemeente zullen we met blijdschap geven. 'Een ieder doe, naardat hij in zijn hart heeft voorgenomen, niet met tegenzin of gedwongen, want God heeft de blijmoedige gever lief' (2 Corinthiërs 9:7). Waar liefde voor de Heer en zijn gemeente is zullen niet licht tekorten zijn. Lees eens wat David bad toen het volk Israël zo overvloedig gaven bijeenbracht om in Jeruzalem een tempel voor de Heer te bouwen: 1 Kronieken 29:13-16.

DE UNIE

Ruim 80 baptisten gemeenten zijn aangesloten bij de Unie van Baptisten Gemeenten in Nederland. In dit samenwerkingsverband kunnen veel taken samen gedaan worden. Bijvoorbeeld de opleiding van voorgangers, zending, bevordering van evangelisatie, uitgave van een weekblad, financiering van kerkgebouwen, enz. Elk jaar houdt de Unie haar Algemene Vergadering. Daar kan elke gemeente een vastgesteld aantal afgevaardigden heenzenden. De AV neemt besluiten die worden uitgevoerd door de Unie Commissie, de UC, en door de Permanente Commissies, de P.C.'s: Commissie voor de Opleiding, Evangelisatie Commissie der Unie en Unie Zendings Commissie. Afgekort tot: CvdO, ECU en UZC.

GESPREKSVRAGEN

1 Baptisten hebben geen belijdenisgeschriften. Is dat niet riskant, omdat nu niet vastligt wat je wel en niet moet geloven? Zijn duidelijke uitspraken over leer en leven niet noodzakelijk?

2 In Handelingen 20:28 en 1 Petrus 5:1-5 staat de taak van de oudsten. Hoe zie je verder taak en plaats van de raad?

3 Wat zijn de overeenkomsten, en wat de verschillen met andere kerken?

GEZOND LEVEN GROEIT

Hoofdstuk 13

DE BIJBEL: GODS LIEFDESBRIEF

We hebben in dit boekje al vaak een gedeelte uit de Bijbel aan de orde gehad. Het wordt nu tijd dat we wat meer over dit boek te weten komen. De Bijbel is niet altijd gemakkelijk om te lezen, maar in dit hoofdstuk word je er wat wegwijs in gemaakt. Men heeft de Bijbel wel Gods liefdesbrief aan ons genoemd. Als je meer over God wilt leren en over je relatie met Hem, moet je in dit boek lezen.

HOE IS DE BIJBEL ONTSTAAN?

Is de Bijbel door God of door mensen geschreven? Die vraag wordt nogal eens gesteld. Het antwoord is: door allebei. De Bijbel bestaat uit allemaal afzonderlijke gedeelten, die we bijbelboeken noemen. Het is voor iedereen zichtbaar dat deze boeken door verschillende mensen geschreven zijn. Ze stammen ook uit een lange periode. Maar in het geloof merken we, dat de Bijbel méér is dan een gewone verzameling boeken. We geloven dat we God en zijn Zoon Jezus Christus in en door dit boek leren kennen. We geloven ook dat het ontstaan en later verzamelen van de bijbelboeken geleid en begeleid is door de Heilige Geest. Zo is een heel bijzonder boek ontstaan, waarbinnen we de inbreng van mensen en de inbreng van God niet kunnen scheiden. Veel bijbelboeken noemen zelf de persoon door wie ze geschreven zijn. Zo hebben we in het Nieuwe Testament brieven van Paulus, Petrus en Johannes. Van veel boeken in het Oude Testament is de schrijver ons niet bekend.
Veel bijbelschrijvers laten merken dat ze bij hun schrijven door God op een of andere wijze geholpen zijn. Paulus bijvoorbeeld weet dat hij op Gods gezag instrukties geeft in zijn brieven.

DE INDELING VAN DE BIJBEL

De Bijbel bevat 66 boeken. Het woord bijbel komt van het griekse woord 'biblia' en dat betekent boeken. De Bijbel bestaat uit twee delen, die we het Oude en het Nieuwe Testament noemen. Het woord testament betekent verbond, dus we kunnen ook spreken over de boeken van het oude en het nieuwe verbond.
Het Oude Testament (O.T.) is de verzameling van de heilige boeken van het volk Israël. Het begint met het verhaal over de schepping van de wereld. Een paar hoofdstukken verder lezen we dat God een man roept, Abraham genaamd en belooft dat Hij hem tot een groot volk zal maken. Dat volk is het volk Israël. Met Israël sluit God een verbond, een soort verbintenis met afspraken en beloften. De geschiedenis van Israël wordt verteld in de boeken Genesis tot en met Esther. De boeken Job tot en met Hooglied

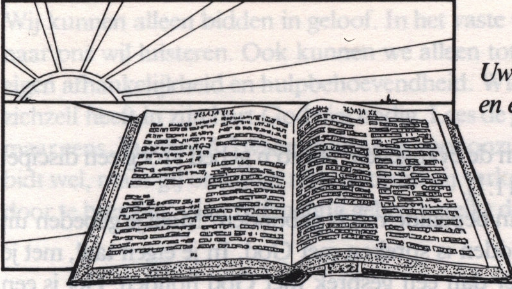
bevatten liederen en wijze gedachten. Vervolgens lezen we boodschappen van profeten, door God gestuurde mensten, in de boeken Jesaja tot en met Maleachi. Door het hele O.T. heen vinden we beloften van God over iemand die het volk zal komen redden, de 'Messias'.

In het Nieuwe Testament (N.T.) wordt ons verteld dat deze Messias inderdaad gekomen is. Zijn naam is Jezus. (Messias is het hebreeuwse woord voor gezalfde, Christus is het griekse woord). Het N.T. opent met vier levensbeschrijvingen van Jezus; die heten evangeliën. Daarna volgt het boek Handelingen, een beschrijving van het leven van de eerste gemeente. De gemeente bestaat uit Joden en niet-Joden die geloven dat Jezus de Messias is. Zij erkennen Hem als Heer over hun leven. Daarna volgen brieven die door christenen aan plaatselijke gemeenten en aan individuele gelovigen werden geschreven. Vooral Paulus, die overal heen reisde om het Evangelie te verkondigen, heeft veel brieven geschreven. Tenslotte vertelt het boek Openbaring ons iets over de toekomst. Door de beeldende taal is dit laatste bijbelboek tevens het moeilijkste. De komst van het Nieuwe Testament betekent niet dat het Oude Testament nu wel afgeschaft kan worden. Beide delen van de Bijbel bevatten Gods woorden voor ons. Het gaat in beide om dezelfde God, die niet veranderd is. Zoals de tweede helft van een verhaal niet zonder de eerste helft kan, zo is het O.T. nodig om het N.T. goed te begrijpen.

WAAR BEGIN JE TE LEZEN?

Zoals we al zeiden is de Bijbel Gods brief voor zijn kinderen. Het is voor een kind van God erg belangrijk om regelmatig in de Bijbel te lezen. Natuurlijk kun je alle bijbelboeken lezen, maar voor wie pas op de weg van het nieuwe leven is, is het aan te bevelen om bij de meest aansprekende te beginnen. We geven wat suggesties:

- Lees over het leven van de Here Jezus. Het Evangelie naar Marcus is het kortste en kan je erg aanspreken door de direkte taal. In het Evangelie naar Johannes vind je veel uitspraken van Jezus waardoor je Hem beter leert kennen.
- De brief aan de Filippenzen en de Eerste Brief aan de Thessalonicenzen laten ons zien hoe het in de gemeenten toegaat, wanneer men trouw de Here Jezus navolgt. Ook merken we iets over het werk van Paulus, die we al eerder noemden. Hij stelt zijn levenshouding tot voorbeeld aan de gemeenteleden.
- De Eerste Brief van Johannes laat ons zien wat liefde kan uitwerken in ons leven. Johannes is daar heel konkreet over.
- In Openbaring 20 en 21 wordt ons verteld over de toekomst.
- In het O.T. lees je over mensen die uit het geloof geleefd hebben, zoals Abraham (Genesis 12-25), Jozef (Genesis 37-50) en Elia (1 Koningen 17-21).
- In het boek Psalmen vind je liederen van gelovigen die alles met hun hemelse Vader bespreken. Lees b.v. de Psalmen 8, 23, 25, 27, 32, 33, 34, 46, 56, 62, 84, 90, 91, 100, 103, 121, 139, 146.

Uw woord is een lamp voor mijn voet
en een licht op mijn pad
Psalm 119:105

- Het Eerste en Tweede Boek Samuël bevatten veel bekende verhalen rondom drie hoofdfiguren: Samuël, Saul en David.
- De boeken van de profeten zijn over het algemeen moeilijk, maar de volgende hoofdstukken kun je zeker proberen: Jesaja 8:23-9:6; 11:1-10; 35; 52:13-53:12; 55; 61; Daniël 1 tot en met 6.

HOE LEZEN WE HET BEST?

Een liefdesbrief lees je met rode oren achter elkaar uit. Zonder op het poststempel of op herhalingen te letten ben je er onbevangen blij mee. Zo mag je ook de Bijbel lezen. Maar je kunt de Bijbel ook echt bestuderen. Dan vraag je je bij alles af, wat er nu precies mee bedoeld wordt. Dan lees je een klein stukje en kun je er bijvoorbeeld de volgende vragen stellen: Over wie gaat het? Wat wordt er gezegd? Waar, wanneer en hoe gebeurt er iets? Wat valt je het meest op? Als je pen en papier erbij neemt, kun je dingen opschrijven; bijvoorbeeld alles wat God voor je doet, of alles wat jij voortaan zou willen nalaten. Eventueel kun je zinnen die je erg aanspreken onderstrepen. De belangrijkste wil je misschien wel uit je hoofd leren, om altijd bij je te hebben.
Voor en na het bijbellezen kun je in het gebed met God spreken, Hem bedanken voor zijn woorden, vragen om inzicht en over je eigen leven praten.

GESPREKSVRAGEN

1 Vertel eens welke bijbelgedeelten je tot nu toe speciaal aanspreken.

2 Waarom is de Bijbel, die al heel oud is, toch nog zo aktueel?

3 Wat is het verschil tussen kennis van de Bijbel en omgang met de Bijbel?

Hoofdstuk 14

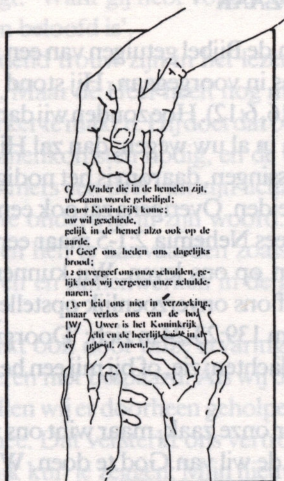
HEER, LEER ONS BIDDEN

De Here Jezus bad vaak, lezen we in de evangeliën. Na zo'n gebed vroeg een discipel eens: Heer, leer ons bidden (Lucas 11:1).
Moet je bidden dan leren? Is het aan bepaalde regels gebonden? Moet je gebeden uit je hoofd kennen? Gelukkig niet. Bidden is spreken met God. In je eigen taal, met je eigen woorden. Bidden is zelfs méér dan een gesprek met God houden. Het is een uitermate vertrouwelijke omgang, direkter en intensiever dan met welke mens dan ook. Door het gebed beleven wij onze verbondenheid met Hem, die wij eren en liefhebben.
In ons gebed mogen wij al onze gevoelens, gedachten, verlangens en plannen zonder terughoudendheid of angst bij onze Heer brengen. Wij stellen ons hart voor Hem open met onze dankbaarheid, eerbied en aanbidding. Maar ook met onze nood, twijfel, angst en worsteling om met bepaalde dingen klaar te komen. In het gebed kunnen wij 'ons hart uitstorten', zoals Hanna, die leed onder haar kinderloosheid, deed in Samuël 1:15. Psalm 62:9 moedigt ons daartoe aan.
In de Bijbel lezen wij heel veel gebeden van allerlei mensen. In 1 Kronieken 29:10-19 is Davids gebed een lofprijzing en dankzegging. In Jeremia 20:7-18 worstelt de profeet met God, omdat het volk zich verzet tegen hem en zijn boodschap. Daarom heeft hij het te kwaad met zijn roeping. De Here Jezus heeft vlak voor zijn kruisiging nog een heel intensieve gebedsstrijd gehad in Gethsemane (Marcus 14:32-40).
In de vele gebeden die in de Bijbel staan zien wij alles weerspiegeld wat er leefde in de harten van de gelovigen.

WIJ MOGEN BIDDEN

Het klinkt wat vreemd: Wij mogen bidden. Wie zou het ons kunnen verbieden of ons tegenhouden? Toch is het niet zo vanzelfsprekend dat een onheilig mens een intiem en vertrouwelijk gesprek kan voeren met de heilige God. Wij hebben dan ook maar één weg die toegang geeft tot God. In Johannes 14:6 zegt Jezus: 'Ik ben de weg, de waarheid en het leven, niemand komt tot de Vader dan door Mij'. Wij kunnen en mogen tot God bidden, omdat Jezus door zijn offer de toegang tot Hem geopend heeft.
Dan geeft de Here Jezus Christus ons ook wel een heel bijzondere toegang. Johannes 16:23 : 'Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, als gij de Vader om iets bidt, zal Hij het geven in mijn naam'. En vers 26: 'Te dien dage zult gij in mijn naam bidden en Ik zeg u niet, dat Ik de Vader voor u vragen zal, want de Vader zelf heeft u lief, omdat gij Mij hebt liefgehad en geloofd hebt, dat Ik van God ben uitgegaan'. Wij mogen bidden in de naam van Jezus. En door de Heilige Geest mogen wij God aanroepen als onze Vader, en wij weten dat Hij ons liefheeft omdat wij Jezus liefhebben.

Wij kunnen alleen bidden in geloof. In het vaste vertrouwen dat God er is en dat Hij naar ons wil luisteren. Ook kunnen we alleen tot Hem komen in het besef van onze eigen afhankelijkheid en hulpbehoevendheid. Wie zelfverzekerd is en groot denkt van zichzelf heeft in zijn hart God niet nodig. Lees de gelijkenis van Jezus in Lucas 18:9-14 maar eens. Jacobus 4:3 waarschuwt ons voor onzuivere motieven in onze gebeden: 'Gij bidt wel, maar gij ontvangt niet, doordat gij verkeerd bidt, om het in uw hartstochten door te brengen'. Een zelfzuchtig gebed bereikt de hemel niet.

HET GEBED WEERSPIEGELT ONS LEVEN

We hebben al gemerkt dat je gebed te maken heeft met alles wat je doet en meemaakt. Je 'geestelijk leven' is ook niet een soort zondagse kamer, zoals oude boerderijen vaak hadden. Het zit door je hele leven heen gevlochten. Door je werk, je familie, je omgang met vrienden, je vrijetijdsbesteding. Gebed weerspiegelt je gevoelens en je beleving van de dingen. Je hart, je verstand en je wil zijn er in betrokken.
Op de vraag: Here, leer ons bidden, gaf Jezus antwoord met het 'Onze Vader', dat het meest uitgebreid staat in Mattheüs 6:9-13. Dat geeft ons een richting voor ons gebed. In dit gebed staat God als onze Vader voorop. Met de wens dat Hij door iedereen geëerd zal worden, dat zijn Koninkrijk zich zal uitbreiden en dat de mensen - vooral wijzelf! - zijn wil zullen doen. Dan vragen wij om wat wij voor vandaag nodig hebben. En wij vragen om schuldvergeving, die ons tegelijk bepaalt bij onze verhouding met anderen. In het gebed gebeurt een heleboel. Het is dankzegging, lofprijzing, aanbidding. In de dankzegging dank je God voor wat Hij je gaf, in de aanbidding eer je Hem omdat Hij je God en Vader is.

Het kan zijn dat wij eerst schuld moeten belijden voor iets, waarin wij ongehoorzaam waren. Zonden blokkeren onze toegang tot God. In ons gebed mogen wij ook vragen om alles wat wij nodig hebben om te kunnen leven, lichamelijk en geestelijk. In de voorbede vragen wij Gods aandacht voor de noden en zorgen van anderen. Voorbede doen we vooral ook voor de arbeid in gemeente en zending. Ons gebed betrekt ons bij het werk van de Heer. Het is een vorm van arbeid in zijn Koninkrijk! Lees vooral die mooie tekst in Filippenzen 4:6, en de belofte in vers 7.

GEBED IS LEVENSNOODZAAK

De gebeden van de mensen in de Bijbel getuigen van een intensieve omgang met God. Vooral de Here Jezus is er ons in voorgegaan. Hij stond in voortdurende gebedskontakt met zijn Vader (Lucas 5:16, 6:12). Hoe zouden wij dan zonder gebed kunnen leven? Spreuken 3:6 zegt: 'Ken Hem in al uw wegen, dan zal Hij uw paden recht maken'. Elke dag nemen wij vele beslissingen, daarom is het nodig dat wij de dag beginnen met Hem te vragen ons daarin te leiden. Overigens zal ook een 'schietgebedje' in een kritiek moment de hemel bereiken, lees Nehemia 2:1-5 maar eens.
Het gebed werkt zuiverend in op ons leven. Wij kunnen niet oprecht bidden als wij zonden blijven vasthouden of ons onverzoenlijk opstellen jegens anderen. Het gebed draagt altijd de bede van Psalm 139:23-24 in zich: 'Doorgrond mij, o God, en ken mijn hart, toets mij en ken mijn gedachten; zie, of bij mij een heilloze weg is, en leid mij op de eeuwige weg'.
Het gebed wint God niet voor onze zaak, maar wint ons voor Gods zaak. Bidden kan alleen ècht als wij bereid zijn de wil van God te doen. Wij bidden om zijn wil te leren verstaan. Daarom kunnen gebeden soms heel anders worden verhoord dan wij ons hadden voorgesteld. God belooft zijn kinderen nergens een voorspoedige reis naar de hemel. Hij kan zijn plan voor ons leven uitvoeren door genezing en gezondheid, maar evengoed door ziekte heen; door voorspoed, maar ook door tegenspoed.
Veel verhoringen van onze gebeden zijn aan ons oog onttrokken. Ons geloof in God vertrouwt er op dat Hij verhoort op zijn tijd en zijn manier.

GESPREKSVRAGEN

1 God is groot. Kunnen wij Hem wel 'lastig vallen' met onze kleine probleempjes?

2 Sommigen zeggen: Ik bid alleen als ik daar behoefte aan heb, want anders wordt het een sleur en dan is het niet echt meer. Hebben ze gelijk?

3 Wat vind je zelf het belangrijkste aspekt van het gebed?

Hoofdstuk 15

GELOOF MOET GROEIEN

Geloof is een plant die elke dag water nodig heeft.
Je moet er wat voor doen om het geloof te laten groeien. Elke dag moet je weer keuzes maken. Het woord 'volharding' komt nogal eens voor in de Bijbel. Lees bijvoorbeeld eens Hebreeën 12:1 en 2. Daar gaat het om 'met volharding de wedloop lopen, die vóór ons ligt'. Hebreeën 10:36 zegt: 'Want gij hebt volharding nodig, om, de wil van God doende, te verkrijgen hetgeen beloofd is'.
Geloof groeit als wij volhardend trouw zijn in het lezen van Gods woord en in onze gebedsomgang met de Heer. Maar de Heer heeft nog meer middelen gegeven om het geloof te laten groeien en sterker te maken. Hij doet dat ook door ons in te voegen in zijn gemeente. We hebben de samenkomsten nodig, en de ontmoeting met andere leden van de gemeente. Wij zijn immers een deel van zijn lichaam.
Hij geeft ons via de gemeente onderwijs in zijn woord. Hij leert ons om te gaan met allerlei broeders en zusters, en hen te aanvaarden zoals Christus ons aanvaard heeft (Romeinen 15:7). Samenleven en samenwerken in de gemeente heeft een vormende invloed op ons geloofsleven.
Ons geloof groeit en versterkt ook door onze ervaringen. Moeilijkheden, zorgen en verdriet worden Gods kinderen niet bespaard. Als wij daarin toch blijven vasthouden aan God en zijn beloften, zullen wij er doorheen geholpen worden. En achteraf zeggen wij: De Heer ging met mij mee. Dat versterkt ons vertrouwen op Hem.
Geloof moet groeien. Tegelijk kun je zeggen: Mijn nieuwe mens moet groeien. Paulus had al heel wat meegemaakt toen hij in 2 Corinthiërs 4:16 schreef: 'Daarom verliezen wij de moed niet, maar al vervalt ook onze uiterlijke mens, nochtans wordt de innerlijke mens van dag tot dag vernieuwd'.

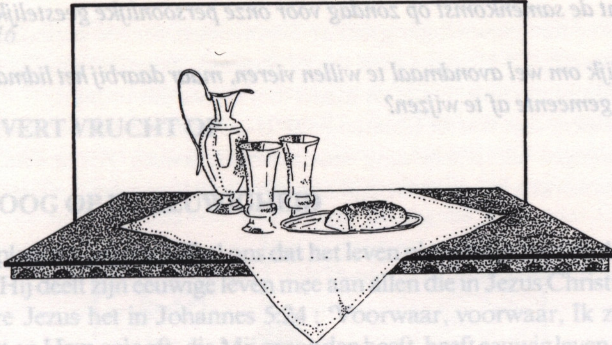
SAMENKOMSTEN

Drieduizend mensen kwamen tot bekering en werden gedoopt, toen de Heilige Geest was uitgestort. Gingen ze toen allemaal weer hun eigen weg? Handelingen 2:42 zegt: 'En zij bleven volharden bij het onderwijs der apostelen en de gemeenschap, het breken van het brood en de gebeden'. Zij kwamen dus regelmatig samen.
De traditie dat de gemeente op zondag samenkomt is al heel oud. De Joden houden op zaterdag hun sabbat, maar de gemeente van Jezus komt bijeen op de dag dat de Heer werd opgewekt, de eerste dag van de week, de zondag. Een eredienst heeft verschillende aspekten. De gemeente zingt de lof van God. Er wordt voorbede gedaan voor de zieken, de nood van de wereld en in het bijzonder van de gelovigen die verdrukking lijden, voor de regering (1 Timotheüs 2:1). Er is dankzegging en lofprijzing. Heel

centraal staat de prediking, de verkondiging en uitleg van het woord van God. Daarnaast gebeuren er nog allerlei andere dingen in de gemeente, zoals zondagsschool, jeugdwerk, zangkoor, vrouwengroepen en vooral ook bijbelonderwijs. Van onze Here Jezus Christus kunnen we leren hoe belangrijk het bezoek aan de samenkomst van de gemeente is. We lezen in Lucas 4:16: '...en Hij ging volgens zijn gewoonte op de sabbatdag naar de synagoge'. Een goede gewoonte, om na te volgen. Waar Gods kinderen samenkomen is de Heer immers Zelf aanwezig met zijn Geest. 'Wij moeten onze eigen bijeenkomst niet verzuimen, zoals sommigen dat gewoon zijn, maar elkander aansporen' (Hebreeën 10:25). 'Ik was verheugd, toen men mij zeide: Laten wij naar het huis des HEREN gaan' (Psalm 122:1).

AVONDMAAL

Een bijzonder moment in een samenkomst is de viering van het Heilig Avondmaal. Of, om een meer bijbelse term te gebruiken, de maaltijd van de Heer. Dan worden brood en wijn rondgedeeld aan allen die Jezus belijden als hun Verlosser en Heer.
Hoe dit gebruik ontstaan is lezen wij o.a. in Mattheüs 26:26-29 en 1 Corinthiërs 11:23-29. De Here Jezus was met zijn discipelen bijeen om de Paasmaaltijd te houden. De Joden vierden Paasfeest - het Pascha - om de verlossing uit Egypte te gedenken. In Exodus 12 lezen we daar over. In de nacht van de bevrijding moest in elk gezin van de Israëlieten een eenjarig schaap of een eenjarige geit geslacht worden. Het bloed van het dier moest aan de deurposten gestreken worden. Dan zou de verderfengel, die in die nacht de eerstgeborenen van Egypte zou doden als een oordeel van God, hun deur voorbijgaan. Daarom slachtten de Joden met elk Paasfeest een dier, om te herinneren aan Gods machtige verlossingsdaad aan Israël.
Als de Here Jezus op de avond voor zijn sterven met de discipelen dit Pascha viert, geeft Hij een nieuwe betekenis aan het brood en de wijn, die er bij gegeten en gedronken werden. Bij het brood, dat Hij na de dankzegging brak en zijn discipelen gaf, zei Hij: Neemt, eet, dit is mijn lichaam. Lucas voegde daaraan toe: ...dat voor u gegeven wordt; doet dat tot mijn gedachtenis. En bij de beker wijn, nadat Hij gedankt had, zei Hij: Dit is het bloed van mijn verbond, dat voor velen vergoten wordt tot vergeving van zonden. Lucas schrijft daar: Deze beker is het nieuwe verbond in mijn bloed, die voor u uitgegoten wordt.
Daarmee krijgt het brood de betekenis van het lichaam van Christus, waarin Hij als het Offerlam onze zonden verzoende. De wijn krijgt de betekenis van zijn bloed. Zoals in de offerdienst van Israël het bloed van een offerdier een teken was dat God de mens zijn zonde vergaf, zo heeft de Here Jezus zijn eigen bloed gegeven om werkelijk de zonden weg te nemen. Want in het bloed is het leven, zegt de Bijbel. Met zijn bloed gaf Hij zijn leven, in ruil voor ons schuldige leven. Het is ook het bloed van het nieuwe verbond. God had met Israël een verbond gesloten toen Hij het uit Egypte verloste. Als het volk Hem trouw zou blijven, zou Hij het kunnen zegenen. Maar het bleef niet

trouw, het verbrak het verbond. Toch houdt God vol. In Jeremia 31:31-34 kun je lezen dat God een nieuw verbond zal sluiten. En gelukkig mogen in dat nieuwe verbond niet alleen de Joden delen, die in Christus geloven, maar ook alle andere volken. In Christus sluit God een verbond met ons om ons de zonden te vergeven en ons eeuwig leven te schenken!

GEMEENSCHAPSMAAL

In 1 Corinthe 10:16 en 17 staan nog een paar belangrijke dingen. Door de tekenen van brood en wijn bevestigt de Here Jezus zijn verbondenheid met ons. En wij bevestigen en beleven de gemeenschap met zijn bloed en zijn lichaam, de verbondenheid met Hem in zijn dood en opstanding. Die tekenen betrekken ons geregeld bij Hem en zijn verlossende daden voor ons. Iets zichtbaars helpt ons houvast te blijven vinden in het geloof.

Het brood dat wij delen zegt nog meer. Het bepaalt ons er ook bij dat wij als gemeente zijn lichaam zijn. Bij het avondmaal vieren wij de verbondenheid met elkaar als lichaam van Christus. Daarom is het een goede gewoonte in onze gemeenten om allen tegelijk het brood te eten.

In de gemeente van Corinthe was die verbondenheid er niet altijd. Er was verdeeldheid, groepsvorming. En het lichaam van Christus mag niet verdeeld en verscheurd zijn. Daarom waarschuwt Paulus in 1 Corinthiërs 11:27 voor onwaardig eten en drinken. Wij kunnen alleen avondmaal vieren als wij streven naar vrede en verbondenheid met onze broeders en zusters.

In een gezond gemeenteleven, gevormd door liefde, achting, vertrouwen, verdraagzaamheid en vergevensgezindheid, kan ook een gezond geloofsleven groeien.

GESPREKSVRAGEN

1 Zouden wij kunnen merken of er groei of achteruitgang is in ons geloof? Waaraan is dat dan te merken? Wat kun je doen als je achteruitgang merkt?

2 Wat betekent de samenkomst op zondag voor onze persoonlijke geestelijke groei?

3 Is het mogelijk om wel avondmaal te willen vieren, maar daarbij het lidmaatschap van de plaatselijke gemeente af te wijzen?

Hoofdstuk 16

GROEI LEVERT VRUCHT OP

MET HET OOG OP DE EEUWIGHEID

Op diverse plaatsen zegt de Bijbel ons dat het leven niet eindigt met de dood. God leeft eeuwig. En Hij deelt zijn eeuwige leven mee aan allen die in Jezus Christus geloven. Zó zegt de Here Jezus het in Johannes 5:24 : 'Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, wie mijn woord hoort en Hem gelooft, die Mij gezonden heeft, heeft eeuwig leven en komt niet in het oordeel, want hij is overgegaan uit de dood in het leven'. Wie in Jezus gelooft, heeft het eeuwige leven al in zich, ook al zal zijn lichaam nog moeten sterven.
Daarbij hoort eveneens de opstanding. Daar spreekt de Heer over in Johannes 5:28-29. De Here Jezus werd door de macht van zijn Vader opgewekt tussen de doden uit. Dat zal ook eenmaal met ons gebeuren, als Jezus weerkomt. Lees voor jezelf maar eens die prachtige hoofdstukken 1 Corinthiërs 15 en 1 Thessalonicenzen 4:13-18.
Ons leven gaat ergens naar toe. Het heeft een doel. In dit leven op aarde vallen beslissingen voor de eeuwigheid. Hier maken mensen de keuze voor Jezus, en worden voor eeuwig behouden. Of ze wijzen Hem af, en blijven verloren, delen niet in het eeuwige leven dat God hun had willen geven. Het is belangrijk dat je jouw leven bekijkt in het licht van die toekomst. Een versje uit de zangbundel van Johannes de Heer zegt:

> Niets is hier blijvend, niets is hier blijvend,
> alles, hoe schoon ook, zal eenmaal vergaan;
> maar wat gedaan werd uit liefde tot Jezus
> dat houdt zijn waarde en zal blijven bestaan.

Wij bouwen aan ons leven. Soms bouwen we met heel egoïstische motieven, helemaal op onszelf en ons genot en gemak gericht. We kunnen ook bouwen met materiaal van de liefde voor de Heer en voor de mensen die Hij liefheeft. Wij kunnen bouwen naar de gedachten van ons eigen 'nuchtere' verstand en van onze eigen verlangens. Wij kunnen ook bouwen volgens de woorden van Jezus. Kijk eens in Mattheüs 7:24-27 welk huis het uit zal houden! Een aannemer, die het met de degelijkheid van de huizen niet al te nauw nam, zei eens: Wij bouwen niet voor de eeuwigheid. Gods kinderen bouwen hun levenshuis wèl voor de eeuwigheid!

VRUCHTDRAGEN

Geestelijke vruchten zijn het werk van de Heilige Geest in ons, hebben we in hoofdstuk 3 gelezen. We hebben ook al een paar keer gekeken naar Galaten 5:22. Een vrucht maak je niet zelf. Die wordt verwekt, die groeit vanzelf uit jouw omgang met de Heer. Het mooie is dat elk van die vruchten een uitgestoken hand is naar anderen. Ze hebben

allemaal te maken met jouw omgang met andere mensen. Met de gezindheid waarmee je ze tegemoet treedt. De Heilige Geest werkt gemeenschapsvormend, verwekt in ons de mogelijkheid om in vrede, liefde en trouw met elkaar om te gaan.
Dat is totaal anders dan wat in Galaten 5:20-21 als 'werken van het vlees' genoemd worden. Die brengen alleen scheiding tussen mensen teweeg. Als de vruchten van de Geest gaan doorwerken in ons leven, zijn ze een woordeloos getuigenis dat Jezus in ons woont.

GETUIGEN

We noemden het woord getuigenis. Getuigen is een van de doelen waarvoor de gemeente van Jezus op aarde is. En dus ook een van onze persoonlijke levensdoelen. Laten we nog eens naar Johannes 20:21 kijken. 'Gelijk de Vader Mij gezonden heeft, zend Ik ook u'. En in Handelingen 1:8 staat: 'Gij zult kracht ontvangen, wanneer de Heilige Geest over u komt, en gij zult mijn getuigen zijn'. Toen de Heilige Geest op de discipelen was uitgestort, zoals je leest in Handelingen 2, zeiden de omstanders: Wij horen hen in onze eigen taal van de grote daden Gods spreken. In Petrus 2:9 staat dat de gemeente Gods eigen volk is, dat de roeping heeft om Zijn grote daden te verkondigen. Jesaja 43:21 zegt: 'Het volk dat Ik Mij geformeerd heb, zal mijn lof verkondigen'. Gods volk is bestemd om in de wereld te getuigen van Gods grote daden.
Nu kun je alleen maar getuigen van iets dat je zelf gezien, meegemaakt en ervaren hebt. Wij zijn er niet bij geweest toen de Here Jezus Christus op aarde was, gekruisigd werd en verrees uit de doden, zoals de apostelen. Het bericht over Jezus, de boodschap dat Hij kwam om ons te verlossen, gaat door de Heilige Geest echter zo voor ons leven dat wij naar vergeving en verlossing gaan verlangen. En dat wij door het geloof die verlossing ook dankbaar ervaren. Daarom kunnen wij getuigen zijn van zijn grote daden.
Getuigen is spreken van wat de Heer gedaan heeft en nog doet. De mensen moeten dat weten, want daarin ligt hun redding. Dat getuigen komt voort uit de liefde die God heeft om de wereld te redden. 'Want de liefde van Christus dringt ons', schrijft Paulus in 2 Corinthiërs 5:14. Het griekse woord voor getuige is 'martyr'. Daarin is ons nederlands woord martelaar ontstaan. Het getuigenis van Jezus wekt soms grote weerstanden en

verdrukkingen op. Door onze getuigenis brengen we iets van Gods reddende liefde over op andere mensen. Op onze eigen manier, met onze eigen woorden. Wel zorgvuldig. Je zult maar tegen iemand zeggen dat Jezus je altijd blij maakt, en als hij je drie dagen later ontmoet zit je net in de put. (Een kind van God mag ook verdriet hebben). Pas ook op met zo'n uitspraak als: 'Jezus is het antwoord op al je vragen'. (Er blijven nog genoeg vragen over). Ons getuigenis moet echt zijn, we moeten geen dingen beweren die we niet zelf beleven. Een zuiver getuigenis wijst naar God, naar zijn uitredding, naar zijn zorg voor ons. Van doorgeven word je zelf rijker. Het bepaalt jezelf weer bij Gods leiding in je leven. Het brengt je ook wel eens tot zelfonderzoek. Lees ik zelf uit wat ik getuig? Daarom heeft getuigen een reinigende werking op ons eigen leven! Het persoonlijk getuigenis is vaak belangrijker dan een evangelisatie aktie, hoe groots en goed die ook opgezet is. Zo'n persoonlijke ervaring, zo'n gesprek van hart tot hart spreekt de mensen aan.
Vergeet verder niet wat er in hoofdstuk 3 aan het eind staat. Wij mogen vertrouwen op de kracht van de Heilige Geest, als wij getuigen van de Heer.

AFSCHEID

Met dit hoofdstuk sluit dit boekje af. De gidsen die je de weg hebben gewezen om samen met de Here Jezus en zijn gemeente verder te gaan, nemen hier afscheid. Je weet nu dat Jezus Zelf je Gids is, die door zijn Geest met je meereist.
Wij wensen je verder een goede reis toe. En geven je daarbij graag de belofte mee van de Heer Zelf, uit Openbaring 2:10:

Wees getrouw tot de dood
en Ik zal u geven de kroon des levens.

GESPREKSVRAGEN

1 Is het wel mogelijk om je hele leven, dus bijvoorbeeld ook je werk, te zien in het licht van de eeuwigheid?

2 Zou je het kunnen merken als je leven op een zeker moment geen vrucht meer draagt? Als je denkt dat dat merkbaar is, waaraan herken je dat dan? Zegt een ander dat tegen je? Merk je het aan het effekt in de omgang? Merk je in jezelf een tekort? Wat doe je er aan?

3 In een getuigend gesprek kan het soms te pas komen je Bijbel bij de hand te hebben. Leg aan iemand, met wie je nu samen dit boekje doorleest, eens uit wat Johannes 3:16 precies voor jezelf betekent.

INHOUD

SAMEN VERDER *5*

HOOFDDEEL 1. WIE IS GOD? *7*

1 Is God de Vader van alle mensen? *7*
2 Jezus Christus *10*
3 De Heilige Geest *14*
4 Vader, Zoon en Heilige Geest verbinden zich met ons *18*

HOOFDDEEL 2. VREDE MET GOD *21*

5 Hoe krijg je vrede? *21*
6 Wat is dat: bekering? *24*
7 Het nieuwe leven *28*
8 God vraagt een antwoord *31*

HOOFDDEEL 3. DE GEMEENTE *35*

9 De gemeente, huisgezin van God *35*
10 Lichaam van Christus *39*
11 Dienende gemeente *43*
12 Onze familiekring: de baptisten gemeente *47*

HOOFDDEEL 4. GEZOND LEVEN GROEIT *51*

13 De Bijbel: Gods liefdesbrief *51*
14 Heer, leer ons bidden *54*
15 Geloof moet groeien *57*
16 Groei levert vrucht op *61*